

Lord Lister

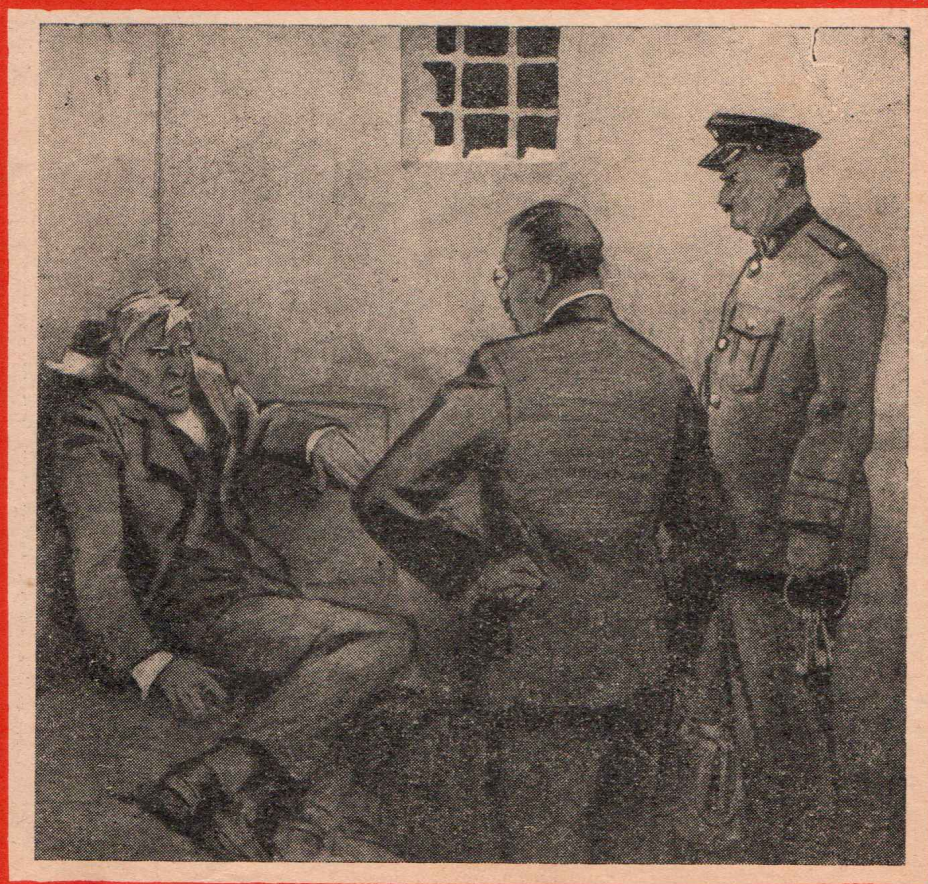
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

MORRISON, IN BRANDKASTEN

N° 2607

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Morrison, in brandkasten

HOOFDSTUK I.

HET HELLENDE PAD

Rode Bill kneep heel langzaam zijn geweldige vuist met de knoestige vingers bij elkaar, tot een soort knots, die sterk genoeg leek, om er een os mee te vellen, boog zich over de smerige wankelende tafel heen, liet zijn ruige wenkbrauwen zakken en fluisterde tegen de jongen, die tegenover hem zat:

— Nu moeten wij toch eens spijkers met koppen slaan, jongetje. Rode Bill houdt er niet van om de zaken heen te draaien. Ik zeg maar altijd: eerlijk duurt het langst. Jij moet heel goed begrijpen, dat al je tegenspartelen je geen cent verder brengt. Kort en goed, ben je van plan om ons te helpen, ja of neen?

Er kwam niet dadelijk antwoord. Tegenover Red Bill zat, in een van

de donkerste hoekjes van de smerige gelagkamer, een jonge man, die inderdaad eigenlijk nog maar een jongen was van hoogstens twintig jaar.

Maar zijn gezicht zag er veel ouder uit en het was duidelijk te zien, dat de jongen geen gemakkelijk leven had.

Men vroeg zich direkt af hoe die vrij goed geklede jongen verzeild was geraakt in die omgeving. Want het kroegje waar hij zat was zelfs in Whitechapel berucht, een van de misdadigerswijken van de reusachtige wereldstad, aan de monding van de Theems.

De gelagkamer werd verlicht door een ouderwetse kroon, die aan de zoldering hing.

Op het buffet stond een ouderwetse petroleumlamp, die maar heel spaarzaam

de flessen en glazen, de bierpomp en de gemene tronie van Schele Sikes, verlichtte. Dat was de waard, die ongeveer de helft van zijn leven in de gevangenis had gezeten en daar ook nog trots op was.

In dit café kwamen benedeleden, dronkaards, zwervers, dames met een speciale reputatie, naast straatrovers, inbrekers en ander gespuis en ongelukkig de zeeman, die met een goed gevulde portefeuille daar zijn anker uitwierp, zonder te weten, wat daar allemaal kwam.

De politie hield er geregeld een oogje in het zeil omdat er nog wel eens figuren opdoken, waar zij nog een appeltje mee te schillen had.

In het laatste jaar hadden er herhaaldelijk invallen plaats gehad, maar zelden of nooit werden de daders gesnapt, dat moesten de politiemannen vol woede toegeven.

Schele Sikes bleef met zijn onschuldigste tronie achter zijn buffet, deed alsof hij een glas schoon wreef met een doek, die het alleen nog maar vuiler kon maken en speelde de verbaasde vertontwaardigde huiseigenaar, als de blauwe jongens met de revolver nog in de vuist, woedend voor hem heen en weer liepen en eisten, dat hij de schuilplaats van de gezochte zou aanwijzen.

Nee, de vrienden van Cedric Harraden zouden hem zeker nooit gezocht hebben in zo'n dievenhol. En eindelijk begon hij met moeite te spreken. Zijn stem klonk schor en trilde.

— Luister eens, Bill, ik weet immers wel dat ik in je macht ben en dat je mij in het ongeluk kunt storten en met mij nog iemand anders, voor wie ik het nog veel erger zou vinden. Maar mag je daar misbruik van maken?

Red Bill lachte schor en zei minachtend:

— Denk je soms dat ik een kinderjuffrouw ben? Kijk die twee handen eens. Die hebben menige bokser in slaap gesust, dikwijls binnen twee ronden en rode Bill is nog voor niemand bang geweest, al heeft hij nu zijn handschoenen aan de kapstok moeten hangen, want de inhoud van deze glaasjes is

niet best voor een bokser. Je moet het een of het ander kiezen. Maar die handen zijn nog altijd zo hard als ijzer en dat ben ik zelf ook. Waarom zou ik met je te doen hebben? Als je me dat eens vertelt. Je hebt gestolen...

— Stil, fluisterde de jongen smekend. Het was ook geen stelen, dat weet je heel goed, Bill.

— Ja, we kennen die praatjes wel. Maar ik denk wel, dat je directeurs, Ferguson en Zoon het net zo zullen noemen, als ik, als zij merken, dat jij meer dan vijfhonderd pond uit hun kas hebt geleend, zoals jij het dan noemt.

— Ik zou het zeker terug betalen, Bill, dat zweer ik je, als ik maar kon. Zodra ik het geld heb...

— En waar wou je dat vandaan halen? viel de rode, vroeger zo beroemde bokser hem ruw in de rede. Je hebt toch geen rode cent? Alles heb je besteed aan je zuster, aan die eigenwijze juffrouw, die haar neus voor Rode Bill optrekt...

Hij hield op, want de witte hand van de kantoorbediende greep plotseling zijn pols en twee ogen keken hem dreigend aan. Het hele gezicht van de jongen was plotseling veranderd en zijn stem was scherp als een mes, toen hij de ander toebeet:

— Laat mijn zuster er buiten. Hou je mond over haar. Als ik alleen haar naam al hoor uit jouw mond zou ik in staat zijn je naar je keel te vliegen. Laat staan, dat je je smerige handen nog naar haar uitsteekt.

— Mijnheer speelt de ridder zonder vrees of blaam, mijnheer speelt voor Lohengrin. Goed, ik zal haar er buiten laten. Je weet hoe het met mij staat, maar het is waar, dat zijn mijn eigen zaken. En ik heb nu niet veel tijd meer en daarom nog eens, Harraden, het is voor jouw ook het beste met ons mee te doen, want alleen op die manier kun je jezelf uit de narigheid halen. Je bent er toch wel van overtuigd dat je verloren bent, als de bankiers, bij wie je in dienst bent het eens in hun hoofd krijgen, de kas te laten opmaken?

— Dan zou me niets anders overblijven dan een einde te maken aan

mijn leven, zei Harraden op doffe toon.

— Nou zie je het zelf, zei Rode Bill zegevierend. Je hebt geen centen om het tekort te dekken, want die heb je besteed aan de ziekte... ik houd mijn mond al, je hoeft me niet aan te kijken, of je me wilt vermoorden. En waarom al die omslag? Wat vragen we van je? Niets anders dan dat je je over een paar avonden laat insluiten en achter de lettercombinatie van de grote brandkast probeert te komen. Als wij die eenmaal leeggehaald hebben, moet het een knappe jongen zijn, die kan zien, dat jij er van tevoren vijfhonderd pond uitgehaald had, ha, ha. Maar als je het niet doet, ja, dan heb je de gevolgen aan je zelf te wijten. Ontkennen zou je niet helpen, je hebt het me zelf verteld.

— Ik vervloek het ogenblik dat ik kennis met je maakte, Rode Bill, en dat je mij hebt laten drinken en waarna ik dronken je dat afschuwelijke geheim heb verraden, waar niemand anders iets van weet, niemand.

— Kort en goed, wat ben je van plan?

Harraden boog zijn hoofd diep en staarde naar het tafelblad, volgekrast met letters en soms hele zinnen, afbeeldingen van doorboorde harten, van dolken en boeien, bedekt met wijn- en biervlekken en ontzettend smerig.

Eindelijk tilde hij langzaam zijn hoofd op en vroeg met een stem die trilde:

— Ik kan je niet tot andere gedachten brengen?

— Je kon net zo goed proberen, een lokomotief in volle vaart met je hand tegen te houden. Ik ken je en ik ben van plan je vast te houden. Weiger je, dan ligt er morgenochtend een briefje bij de politie en als ik me niet vergis zijn de twee heren Ferguson en Zoon niet bepaald soepel.

— Zij zouden geen ogenblik aarzelen om er een rechtszaak van te maken, zei Cedric dof.

— Je haalt me de woorden uit mijn mond. Kies dus maar de verstandigste partij en zeg ook B, nu je A hebt gezegd. Geloof mij, beter kun je niet

doen.

— En geef je mij je woord, erop, Bill, dat ik buiten de hele zaak blijf?

— Dat is te zeggen, natuurlijk krijg je je deel.

— Alsjeblieft niet! riep de jongen heftig. Niets wil ik hebben, geen penny, alleen maar je toezegging, je belofte dat je mij niet zult verraden als jullie ooit gesnapt worden.

Er kwam een gemene uitdrukking in de ogen van de zwaargebouwde bokser, toen hij, na een ogenblik te hebben nagedacht, langzaam zei:

— Ik kan je wel garanderen, dat ze het deze keer eens handig inpikken. Meer dan twee maats neem ik in geen geval mee. Ik heb je woord dus, Harraden?

— Omdat ik niet anders kan, antwoordde de jongen met een zucht. Alles liever dan dat ze ontdekken, wat ik gedaan heb. Ik rekende op een kleine erfenis, zie je, maar dat is een misrekening geworden. Ik heb nu mijn verdiende loon. Ik geef me aan je over. Doe maar met me wat je wilt.

— Dat is tenminste taal! Zo mag ik het horen. Ik geef je twee dagen om de combinatie van het slot te ontdekken. Jij kunt je heel gemakkelijk laten insluiten. Je kent het bankgebouw door en door en om een uur 's nachts laat je ons er aan de makkelijkste kant in. Ik zal Manke Harry en mooie Fred meenemen. Die kennen het klappen van de zweep en die zijn betrouwbaar. Weet je zeker, dat je niet mee wilt delen?

— Ik kapte nog liever mijn hand af, riep Harraden woest.

— Je moet het zelf weten, jongetje. Het is je van harte gegund. Maar als het zover is, zul je je nog wel bedenken. Drink je je glas niet leeg?

— Nee, zei Cedric stug.

— Bang dat je weer dronken zult worden?

— Dat gaat je niets aan. Heb je nog meer?

— Op het ogenblik niet. Of ja... dit nog.

Rode Bill was opgestaan en nu pas kwam zijn geweldige gestalte goed tot zijn recht, zijn brede, krachtig ont-

wikkelde schouders, de stierennek, de brede borst, de lange, rechte benen, precies het figuur van wat vroeger in zijn klasse een volmaakte bokser was geweest. Hij kwam langzaam naast de jongen staan, en hij moest naar beneden kijken, toen hij heel langzaam en duidelijk zei:

— Ik heb je nog te zeggen, jongetje, dat je misschien wel eens berouw zoudt kunnen krijgen, of wroeging, of weet ik hoe ze die poespas allemaal noemen en je direktoren willen waarschuwen, of misschien de politie wel. Als dat gebeurt, zie je, dan zal ik mijn beschermende hand van je af moeten trekken en dan kan niemand zeggen hoe het met je afloopt. Rode Bill is zo mak als een lam en eet uit de hand, als je geen grapjes met hem uithaalt. Maar hij kan er niet tegen, dat je een loopje met hem neemt, of hem de voet dwars zet, want dan wordt hij boos... En nou laat ik je voorlopig aan je lot over... tot morgen, waar we hebben afgesproken. Ik ben op het ogenblik nog een gesjochte jongen, maar over een dag of drie ben ik een man in bonis. Dan zijn er weer centjes, ha, ha. Doe de groeten aan je mooie zus en het beste met haar.

De jongen was woedend opgesprongen en nu kon men goed zien, dat hij zeker wel twee koppen kleiner was dan de reus, die naast hem stond.

Rode Bill klopte hem kameraadschappelijk op zijn smalle schouder, draaide zich om en liep fluitend de gelagkamer uit, waar op dat ogenblik slechts Schele Sikes hem nakeek achter zijn buffet, die vlug het geld voor de vertering, bij die jonge, bleke nieuweling, die hij wantrouwend aankeek, ging incasseren.

Schele Sikes had nooit veel opgehad met jongelui met een wit boordje en goed gepoetste schoenen waren volgens hem een onweerlegbaar bewijs voor onbetrouwbaarheid en maakte iemand volmaakt ongeschikt voor het edele beroep van inbreker.

Met zijn half lege glas bier voor zich, bleef Cederic Harraden nog geruime tijd als versuft voor zich uitstaren.

Snel ging zijn jeugd aan hem voor-

bij in het zonnig tehuis ergens in Londen, zijn plaatsing op het grote bankierskantoor van de heren Ferguson en Zoon en daarna het verschrikkelijke spoorwegongeluk, dat hem met een enkele, verpletterende slag beroofde van zijn vader en zijn moeder.

Hij doorleefde weer de eerste vreselijke tijden, toen hij alleen achterbleef met zijn drie jaren oudere zuster Cecile, de benoeming van een voogd, de triestige begrafenisplechtigheid in een stromende regen en toen die nieuwe grote slag, de ontdekking, dat het nagelaten fortuintje van zijn vader nauwelijks toereikend was om de schulden te voldoen. Daarop volgde een tijd van weinig meer dan armoede, de ziekte van zijn zuster, de noodzakelijkheid om haar bijzonder goede dokters en dure medicijnen te geven. Toen het verschrikkelijkste van alles, het gemak, waarmee hij zich op het bankierskantoor geld kon verschaffen en het bezwijken voor de verleiding, toen het leven van zijn zuster op het spel stond en hij inderdaad hoopte, uit een kleine erfenis, die hij verwachtte, het uit de kas gestolen geld te kunnen terugbetalen.

Hoe was het mogelijk, dat hij, Cederic Harraden, de zoon van een geleerde, die zo enorm goed bekend had gestaan, zo snel op het hellende pad van de misdaad had kunnen afglijden, dat hij een vriend, een soort helper was geworden van een kerel als Rode Bill, de beroepsbokser?

Met een zware zucht kwam hij wankeled overeind, leunde even op de tafel en liep toen met onzekere stappen naar de deur.

Het volgende ogenblik stond hij in de donkere, smerige straat. Het motregende. Hij zette zijn kraag op en liep snel de straat uit.

Maar binnen keek Schele Sikes nog naar de deur en mompelde hoofdschuddend:

— Als Rode Bill zich deze keer maar niet in zijn vingers snijdt. Ik geloof dat hij de verkeerde bij de kop heeft. Een knul met zulke kantoorhandjes. Ik vraag me af wat daarvan terecht zal komen.

HOOFDSTUK II.

DE LETTERCOMBINATIE

De oude heer Ferguson zat rechts, de jonge links van het dubbele, zwaar gebeeldhouwde bureau, tussen de twee hoge, brede ramen van het oude herenhuis, waarin al ruim een eeuw de bank van het geslacht Ferguson gevestigd was.

Het waren vader en zoon, maar men kon hen evengoed voor broers houden, want zij waren alle twee even kaal, ze waren beiden even groot, mager en zij hadden precies dezelfde gewoontes, gebaren en aanwendsels, zoals, bijvoorbeeld, het plotseling, met een ruk afnemen van de grote, hoornen brillen, het half dichtknijpen van hun ogen en het trommelen met hun knokige vingers op het tafelblad.

Zij hadden hetzelfde tanige vel, dezelfde gebogen rug, zij droegen bijna dezelfde kleren, hun spraak was eender en daar de vader wat jong was voor zijn leeftijd, maar de zoon daarentegen te oud; gebeurde het herhaaldelijk, dat vreemdelingen hen voor tweelingbroers hielden.

Tegenover hen zat, op het puntje van een gemakkelijke stoel, een deftig gekleed heer van bij de zeventig, met spierwit haar, stijve benen en een stijve nek, die in zijn hele doen en laten een voormalige, hooggeplaatste militair scheen te zijn.

Op zijn vistekaartje, dat nog op tafel lag, stond dan ook te lezen: « Archibald Morrison, Kolonel b.d. vertegenwoordiger van de firma Whitehead en Co., brandkasten en veiligheidssloten ».

Hij zat stijf recht op, ofschoon de stoel wel degelijk gemaakt was om er lui in te liggen, met zijn wandelstok met ivoren knop tussen de knieën, zijn

hoge hoed naast zich en zijn witte snor keurig opgedraaid.

Hij moest af en toe zijn bril opzetten om te kunnen lezen en als hij die niet op had, had hij zijn ogen steeds half dichtgeknepen.

Hij was gekomen op het stille uur en zat nu een minuut of tien over brandkasten en sloten te praten, terwijl hij juist een van de rijk geïllustreerde prijscouranten had laten zien, waarin de firma, die hij vertegenwoordigde haar producten op zijn voordeligst naar voren bracht.

Hij was nu midden in een vrij saaie uiteenzetting, over een nieuwe vinding op het gebied van deursloten, toen Harry Ferguson, de zoon, hem ongeduldig in de rede viel met de woorden:

— Mijn beste kolonel, het spijt mij werkelijk, maar ik geloof, dat u uw tijd verknoeit. U had volgens mij, wel kunnen beseffen, dat een zaak als de onze al in het bezit is van het beste wat er maar op dat gebied te krijgen is. Ik daag de knapste inbreker uit om onze brandkastdeuren open te breken. Wij hebben een Chatwood, en ik kan u verzekeren...

— Ik heb niets tegen de Chatwoods, mijnheer. Heel bruikbaar kastje. Maar uit de tijd, ouderwets. Zet een werkelijk knappe inbreker, een man die zijn naam eer aandoet, tegenover een kast van dat maaksel en binnen twee uren heeft hij haar open, als een sardineblikje. Met de kasten van mijn firma is dat absoluut onmogelijk. Wij gebruiken niet uitsluitend staal. Het fabrieksgeheim mag ik natuurlijk niet verklappen. Trouwens, ik ken het ook niet. Maar ik kan u wel verzekeren, dat het materiaal bestand

is tegen bijtels, boren, steekvlammen en zelfs tegen nitroglycerine. Kunt u van uw eigen kasten hetzelfde zeggen? Een moderne brandkast moet tegen al die dingen zeker bestand zijn. Maar het moet u toch bekend zijn, dat onze fabriek nog verder gaat. Ik ben ervan overtuigd dat zelfs uw stalen kasten met tussenwanden van asbest op de duur zullen bezwijken voor de pogingen van een werkelijk knappe inbreker.

— Laat hij het maar eens komen proberen, pochte de jongste heer Ferguson.

— Wel, ik geloof niet dat ik op dit gebied een vakman ben, zei Morrison kalm, maar ik zou wel wat durven verwedden, dat ik uw safe, en zelfs uw grote, pas gekochte brandkast, die helaas niet uit onze fabriek afkomstig is, binnen tien minuten open heb. Als ik er geen kans voor zie, zal ik er rond voor uitkomen.

De twee heren Ferguson werden precies even bleek. Niet van schrik, maar van woede. Daar zat een oude heer, die durfde beweren, dat hij met zijn zwakke handen en zonder enige ervaring hun prachtige kasten de baas zou kunnen.

De jongste firmant was opgestaan, deed een paar passen heen en weer en begon toen driftig, toen hij vlak voor de bezoeker stond:

— Mijnheer...

— Mijn titel luidt nog altijd kolonel, mijnheer, viel Morrison hem waardig in de rede.

— Zoals u wilt, Kolonel. Wij hebben u niet gevraagd hier te komen. Wij hebben voorlopig geen nieuwe kasten nodig en ik zou dus kunnen volstaan u beleefd uit te nodigen, niet langer onze kostbare tijd in beslag te nemen.

— Ik twijfel er geen ogenblik aan, dat uw tijd kostbaar is, maar...

— Wij kunnen echter niet toestaan, dat zelfs een vertegenwoordiger van Whitehead aan de deugdelijkheid van onze Chatwood en andere kasten zou twifelen. Wij zullen ze u laten zien en ik hoop, dat u dan zult begrijpen, dat u verder geen moeite hoeft te doen,

omdat het fabrikaat van Whitehead, absoluut niet boven dat van onze leveranciers gaat. Ik zeg u nogmaals, dat wij ons alleen het beste aanschaffen, dat te krijgen is. Wij hebben nog tien minuten. Die zullen wel voldoende zijn om u van uw dwaling te genezen.

— Als ik het mis heb, wil ik dat binnen vijf minuten bekennen, zei M. Morrison grootmoedig.

— Dan zullen wij maar beginnen met de kleine kast, die u hier ziet staan. Zoals u ziet is het een Lips. Wilt u die eens even bekijken en mij dan zeggen, wat er op aan te merken valt.

De oude kolonel was opgestaan, liep met zijn stijve benen naar de kleine kast toe, zette zijn bril wat steviger op zijn neus, bekeek enige seconden het stalen meubel en zei toen, hoofdschuddend:

— Voor die kast wil ik dan wel een uitzondering maken. Zij is beslist niet minder dan de onze. Een inbreker, hoe knap ook en uitgerust met de modernste werktuigen, zou twee maal vierentwintig uren nodig hebben, om een klein gat in die kast te maken, groot genoeg om er een pink doorheen te kunnen steken. Maar u hebt nog andere kasten. Aan de voornaamste twijfel ik juist.

De jonge Ferguson haalde alleen maar zijn schouders op en maakte met een uitnodigend gebaar een deur open.

— Nog een ogenblik, zei de kolonel.

Hij stapte met zijn ooievaarsbenen zo snel als hij kon weer naar de tafel, haalde nog een paar brochures uit zijn zakken en gooide die op het bureau met de woorden:

— Of ik momenteel succes zal hebben of niet, u zult mij toch een genoeg doen inzage te nemen van het drukwerk. Whitehead is onvertroffen in de fabricage van alarminrichtingen, stalen grendels, geldkistjes, bestand tegen vuur en inbraak, deurkettingen, veiligheidsloten en allerlei onderdelen voor brandkasten. Lees ze op uw gemak door en ik ben ervan overtuigd, dat u mijn firma vroeg of laat, maar waarschijnlijk vroeg, met een grote order vereert. En nu sta ik tot uw beschikking, mijnheer.

Hij maakte een kleine, stramme buiging, voor de oudste firmant, volgde de jongste door de zeer brede gang, waaraan enige kantoorlokalen met glazen wanden lagen, zodat men op ieder punt van de gang een overzicht had over bijna het hele personeel.

— Staal en glas! zei mijnheer Ferguson zegevierend. Hebt u daar iets tegen?

— Niets! Een betere afweer dan glas in een bankgebouw, is, hoe vreemd het ook klinkt, niet mogelijk, gaf de heer Morrison toe. Maar helaas, van glas kan men nu eenmaal geen brandkasten maken. En al zou men het wel kunnen, zij zouden uw geld heel slecht bewaren. Dat is zeker de kast waar de eerste kassier het geld bewaart?

Morrison zei dit, toen het tweetal al een monumentale trap was afgelopen en de vestibule had bereikt, waaromheen nog een aantal kleine en grote zalen in een halve cirkel waren gegroepeerd.

Ook hier waren de wanden, die deze zalen van de vestibule scheidden, tot ongeveer een meter boven de grond van staal en verder van dik glas, zodat men alles wat daar gebeurde gemakkelijk kon overzien, want ook de tussenwanden waren op dezelfde manier opgetrokken.

Langs de hele voorwand liep een soort toorbank van bruin marmer en daarboven zaten smeedijzeren loketten, met de bekende opschriften erboven.

In het midden van de vestibule stond een ouderwetse rotonde met een palm in het midden, zoals men ze nog wel eens in musea vindt en die vreemd afstak tegen de nieuwe zakelijkheid en de strakke lijnen van de rest van het gebouw.

Ferguson liep een zijgang in, opende een stalen deur en kwam zo in het kantoor van de hoofdkassier, die daar met drie of vier assistenten werkte.

In zijn afdeling viel direkt de geweldige brandkast op, die zeker wel vijfhonderd ton woog en die muurvast aan de stalen balken onder de betonnen vloer was vastgemaakt, het ding was met geen tien paarden van zijn plaats

te krijgen.

Morrison keek er dadelijk met een kennersblik naar en zei bewonderend:

— Een prachtmeubel. Er is geen sprake van dat men het aan de achterkant aantast of men zou eerst door de achtermuur heen moeten breken en ik zie dat die ook al van dik staalplaat vervaardigd is. Maar wat zal ik u zeggen, zelfs van de allerbeste brandkast is de deur nog altijd het zwakke punt en al woog dit meubel zo zwaar als een lokomotief, de man, die de lettercombinatie van het slot kent, kan ze even gemakkelijk openen als een sigaren kistje.

Juist op dat ogenblik stond de kassier van zijn bureau op, liep naar de brandkast, verzette met een vlugge beweging de letterschijf, ervoor zorgend dat de vreemde bezoeker het niet kon zien en trok de zware deur naar zich toe.

Er speelde een lachje om de lippen van Ferguson, toen hij zei:

— Ik wil wel toegeven dat de kennis van de lettercombinatie grote waarde heeft voor de inbreker, als hij de juiste sleutel heeft. Er zijn er maar twee van. Onze hoofdkassier heeft overdag de ene, mijn vader de andere. En dadelijk na het sluiten van de kas, een ogenblik voor wij ook de bank sluiten, komt de hoofdkassier mij die tweede sleutel brengen. U ziet dat wij in dat opzicht heel goed beveiligd zijn. Maar het ging ook niet om de sleutel, dat zult u wel erkennen. U hebt aangeboden, die kast binnen tien minuten open te hebben. Ik geloof haast, dat u mij voor het lapje hebt willen houden. Waar kijkt u toch zo naar?

Het gezicht van Morrison had een starende uitdrukking gekregen. Hij scheen naar het aangrenzende vertrek te kijken, door de glazen tussenwand heen en scheen een beetje verschrikt, toen hij zo plotseling werd aangesproken. Hij zei met een verlegen lachje:

— De zaak is dat ik bang ben, dat ik feitelijk te veel heb gezegd, mijnheer Ferguson. Het spreekt vanzelf, dat Whitehead een grondige studie heeft gemaakt van de meeste andere brandkastmerken, maar ik geloof niet, dat zij

deze Chatwood goed kent. Ik zelf heb nooit zo'n voortreffelijk meubel gezien. U staat mij toe, dat ik even het slot bekijk?

— Eén ogenblikje. Brown, draai even de lettercombinatie terug. U moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer Morrison, maar bij ons gaat veiligheid voor alles. Nu kunt u uw gang gaan!

Brown, de hoofdkassier had snel de combinatie weer door elkaar gegooid en Morrison, die er een ogenblik uitzag alsof hij zich kwaad wilde maken over dit wantrouwen, liep naar de kast toe, bekeek de zware deur, de geweldige, stalen stangen, die de drie tongen van het prachtige, ingewikkelde slot bedienden, draaide zich weer om en zei vol bewondering:

— Mijn compliment. Het is voor mij niet plezierig om het te zeggen, maar de waarheid moet gezegd worden, die kast is onovertreffbaar. Apropos, wie is dat bleke jongemens? Ik vind dat hij een interessant gezicht heeft.

Mijnheer Ferguson scheen echt niet te weten, dat hij onder zijn personeel iemand had met een interessant uiterlijk, want hij moest zijn blik even zoekend rond laten gaan, voor hij onverschillig ten antwoord gaf:

— U bedoelt misschien de tweede bediende Harraden? Ja hij ziet er bleek uit vandaag. Zijn zuster is misschien weer niet goed. Die jongen trekt zich alles nogal sterk aan. Tenminste dat zegt men. Ik bemoel mij zelden persoonlijk met het personeel, dus ook niet met hem, zolang hij zijn plicht maar doet. Mijnheer Morrison, het spijt mij, maar ik moet weer aan de slag. Nee dit is de uitgang.

Het tweetal stond alweer in de vestibule. Met tegenzin zette de kolonel zijn hoge hoed weer op, knoopte zijn zwarte jas dicht, trok het lintje in het knoopsgat recht, dat een bloedvlekje leek op het zwarte laken en zei met zijn krakende stem:

— Het spijt mij, dat wij geen zaken hebben kunnen doen. Een andere keer dan. U zult misschien wel eens gaan uitbreiden, of een filiaal stichten. Bedank dan, dat Whitehead onovertrof-

fen is in het kleinere formaat brandkasten. Zeldzame keuze van onderdelen op allerlei gebied. Alarminrichtingen, veiligheidsslots...

De rest kon hij zeggen tegen de portier, die al bij de straatdeur op hem stond te wachten, want M. Ferguson was met een hoofdknikje de trap alweer opgelopen.

Hij liep op zijn weg eerst nog een paar afdelingen binnen en trad toen het privékantoor weer binnen, waar hij zijn vader vond, spelend met een klein voorwerp.

De oude heer draaide zich vlug om en vroeg:

— Is die oude praatjesmaker al weg?

— Een minuut of tien geleden is hij vertrokken. Hoe zo? Had u iets willen bestellen?

— Dat niet, maar ik had die oude ijzervreter dit willen teruggeven, dat zeker uit zijn zak gevallen is, toen hij zijn kunstjes met de brochures ging uithalen.

— Sapperloot, dat is een kostbaar ding, zei de jonge Hickory, terwijl hij een gouden aansteker bekeek, die met zeer fijne diamantjes versierd was. De oude heer zal het wel spoedig missen.

— Wij moesten zijn firma even oppellen om hem gerust te stellen, meende de oude heer Ferguson.

— Waarom? Hij zal uit zichzelf wel terugkomen, vond zijn zoon.

Maar Ferguson senior was toch een beetje menselijker, hij liep naar de telefoon, draaide het nummer en begon te spreken.

Naarmate hij sprak werd zijn gezicht steeds bleker en Ferguson junior volgde onder het luisteren zijn voorbeeld. Want hij kon het grootste deel van het gesprek horen.

— Wilt u uw vertegenwoordiger Morrison zeggen, zodra hij terugkomt, dat hij zich niet ongerust hoeft te maken over zijn gouden aansteker? Hij heeft hem in ons privékantoor laten liggen. Morrison was de naam, Archibald Morrison. Wat zegt u? Hij is hier net een kwartier weg. Geen vertegenwoordiger van die naam? Maar, weet

u dat wel zeker? Neemt u mij niet kwalijk, maar ik maak absoluut geen grapjes. Daarvoor ben ik niet in de stemming. Nee, vroeger kolonel geweest, gedecoreerd, spierwit haar en snor, zijn zakken vol echte brochures en prijscouranten met uw eigen stempel. Denkt u soms dat ik gek ben? Ferguson en Zoon, zeg ik, bankiers in Londen en in half Engeland bekend! Nooit

een vertegenwoordiger gehad, die kolonel was, zegt u? Een van uw filialen soms? Ook dat niet? Ja dan, wel bedankt!

En daarna viel de telefoon uit de krachteloze hand van de heer Ferguson senior op de grond.

Hij was bevend in zijn stoel gezakt. En doodsbleek keken vader en zoon elkaar geruime tijd aan.

HOOFDSTUK III.

AAN DE RAND VAN DE AFGROND

M. Morrison scheen tijd in overvloed te hebben, of hij nam het met de zaken niet zo nauw, toen deze bij de Ferguson's mislukt waren, tenminste hij wandelde langzaam de straat uit, draaide zich weer om, liep terug, keek op zijn horloge en ging toen achter het raam van een Italiaans restaurant zitten.

Op de plek waar hij zat kon hij de zijuitgang van het grote bankgebouw precies in het oog houden. Nu en dan keek hij op zijn horloge. Hij dronk nauwelijks van het bier, dat voor hem was neergezet door een kleine kelner, met levendige, gitzwarte ogen, maar zijn deftig, haast eerbiedwaardig geelaat, toonde geen enkel teken van ongeduld. Er liepen een paar mensen voorbij en hij herkende een loopjongen van de bank, die zeker een boodschap ging doen.

Misschien moest hij voor iemand sigaretten halen, want hij was weer vlug terug. Er waren misschien twintig minuten verlopen, toen de middagpauze aanbrak.

De deur van de bank ging open en een twintigtal mannen en vrouwen verschenen, over het algemeen nog jong, die direkt in verschillende richtingen wegliepen om thuis of in een lunchroom hun twaalfuurtje te gaan gebruiken.

Nauwelijks was die deur open of Morrison gooide een geldstuk op de tafel, stond op en liep de straat op.

Hij kwam nog net op tijd om te zien hoe een goedgeklede jongeman, met een knap, maar erg bleek gezicht een ogenblik besluiteloos aan de rand van het trottoir stond, wachtte totdat zijn collega's uit het gezicht waren en toen een taxi riep. Morrison keek vlug rond.

In de buurt was geen andere taxi meer te vinden. Hij maakte een ongeduldige beweging, toen hij zag, dat de jongeman even iets tegen de chauffeur zei en toen in de taxi wipte, die met hem wegreed.

Er kwam wel iets anders de brede straat inrijden, ook een auto, die voor de bank van de heren Ferguson stilstield, maar daar lette de heer Morrison niet op.

Hij had dat misschien beter wel kunnen doen.

Hij liep vlug naar een zijstraat, zag daar juist een taxi passeren, floot schel en bracht zo de chauffeur aan het verstand, dat hij hem nodig had.

— Volg die taxi, daar, beval Morrison kortaf. Zorg dat je hem niet uit het oog verliest...

Dat was vrij lastig, want de andere taxi was al bijna in het gewoel van de drukke Oxfordstreet verdwenen, maar de chauffeur, belust op een buitenkansje, deed zijn uiterste best, negeerde tweemaal toe het stopteken van een verkeersagent en slaagde er op deze manier in binnen vijf minuten de auto met Cedric Harraden erin, men zal al geraden hebben dat hij het was, zo dicht te naderen, dat deze niet meer zou kunnen ontglippen.

De rit duurde ongeveer een half uur en Morrison begon zich te verwonderen over het doel van de bleke jongeman want de taxi was regelrecht naar het hartje van Whitechapel gereden.

Misschien zou de heer Morrison nog meer verwonderd zijn geweest, als hij eens door het achterrautje gekeken had. Want dan zou hij gemerkt hebben, dat de auto, die voor het bankgebouw had

gestaan, nog steeds, misschien toeval-
lig, precies dezelfde weg volgde, als het
ware in het kielzog van zijn eigen wa-
gen.

Eindelijk hield de auto van Harraden
stil, de jongeman stapte uit. Morrison
deed hetzelfde en hij zag hem vlug af-
rekenen en toen verder de smerige
straat inlopen, om een vijftig meter
verder een klein en donker café in te
gaan.

Morrison liet zijn chauffeur echter
nog even wachten en stond in twee-
strijd wat hij moest doen.

Zijn deftig uiterlijk trok nu al de
aandacht en nieuwsgierigheid, waarmee
men hem aankeek, en was zeker niet
van de edelste soort.

Het was echter duidelijk, dat Morri-
son de verdachte kroeg niet binnen
durfde gaan. Hij bleef op een veilige
afstand wachten, met de knop van het
geopende portier in zijn hand, klaar
om direkt weer in te stappen. Maar het
toneel veranderde plotseling en zo on-
verwachts, dat Morrison er bijna door
overrompeld werd.

Want plotseling vloog de deur van de
kroeg open en Harraden kwam naar
buiten, op de voet gevolgd door een
grote kerel, blootshoofds, met een rood
opgezet gezicht en blijkbaar razend,
die zachtjes iets tegen de jongeman zei.

Deze wilde verder lopen in de rich-
ting van de auto, maar een zware hand
op zijn schouder maakte het hem onmo-
gelijk.

De heer Morrison gaf zijn chauffeur
een knipoogje, zei zacht iets tegen hem
en begon toen langzaam naar het on-
gelijke tweetal toe te lopen. Harraden
was zo mogelijk nog bleker dan zoëven,
maar er lag nu een trek van bijna woeste
vastberadenheid op zijn gelaat.

Morrison hoorde hem duidelijk zeg-
gen:

— Laat me los, Bill of er gebeuren
ongelukken.

De grof gebouwde kerel lachte bul-
derend, net als om een goede bak en
schreeuwde:

— Ha, ha, dat zou ik ook denken,
jongetje. Het is maar de vraag, wie dat
ongeluk veroorzaakt.

Hij hield plotseling op, rukte de jon-
geman aan zijn stroopdas naar zich toe
en met dreigende stem zei hij iets, dat
Morrison niet kon verstaan.

Toch was hij nog slechts op tien pas-
sen afstand en toen begon hij zelf te
spreken, heel kalm en rustig:

— Neem mij niet kwalijk als ik mij
met uw zaken bemoei, mijnheer, maar
als die kerel het u lastig maakt, wil ik
graag even van dienst zijn.

Rode Bill maakte de greep van zijn
zware bokseersvuist heel langzamer wat
losser en keek de bejaarde bemoelal
aan met de grootste verbazing, ja bijna
verbijstering. Het was wel duidelijk,
dat hij zijn ogen en oren niet geloven
kon. Hij hakkelde half binnensmonds:

— Wat zullen wij nu hebben? Zeg,
loop jij nou gauw door, ouwe heilsoldaat
en bemoei je met je eigen zaken. Wat
ik met dat jongetje te verhapstukken
heb, dat gaat niemand anders wat aan.

— Misschien toch wel. Het gaat ook
mij iets aan, moet je weten. Laat hem
los, want je scheurt zijn kleren, en die
zijn nog wat beters waard.

Rode Bill liet inderdaad Harraden
los en deed een stap in de richting van
Morrison. Hij was nog altijd zo ver-
wonderd dat hij nauwelijks iets kon
zeggen. Hij nam hem van hoofd tot
voeten op, begon toen hinnikend te la-
chen, deed weer een stap achteruit,
greep Harraden plotseling vast met twee
handen en schudde de jongen heen en
weer, terwijl hij schreeuwde:

— Hier, ouwe gek, om je een plezier
te doen. Heb je soms er bezwaren te-
gen?

Morrison gaf geen antwoord, maar
handelde. Hij deed een stap naar voren
en het volgende ogenblik gebeurde er
iets met Rode Bill, dat hem in jaren
niet was gebeurd: Hij kreeg een stoot
tegen de kin, die hem onmiddellijk zijn
slachtoffer los deed laten en tuimelde
achterover. Hij gaf een soort brul, zijn
ogen werden plotseling met bloed door-
lopen en hij deed een wilde uitval naar
de oude man.

Morrison dook echter met een fabel-
achtige snelheid, ontweek de slag, die
hem anders tegen de grond zou hebben

gebeukt en wat er verder gebeurde kon Bill niet navertellen, want het volgend ogenblik sloeg hij tegen de vette keien, buitelde tweemaal om en bleef toen heel rustig liggen tegen de rand van het trottoir, half steunend tegen een lantaarnpaal, met zijn ogen dicht en zijn grote handen over zijn maag gevouwen, als een dikke rentenier, die aan het strand een dutje doet.

Een paar mannen, die het hadden gezien en bijna stikten van het lachen, hielden plotseling op en verdwenen met de handen in de zakken en met een haast, die duidelijk bewees, dat zij dit een beetje onnatuurlijk vonden en daarom maar liever de kennismaking met die witharige geweldenaar niet wilden voortzetten.

De heer Morrison had echter de toetaal verblufte Harraden als bij zijn arm gepakt, nam hem snel mee, bracht hem bij de auto en zei, bevelend:

— Je adres, jonge vriend. Ik moet jou onmiddellijk onder vier ogen spreken.

Harraden stamelde een adres. Morrison herhaalde het tegen de chauffeur, die hem met open mond had staan aangapen en ging naast zijn beschermeling zitten.

De auto draaide vlug de smerige straat uit, waar zich al een dreigende menigte begon te verzamelen en reed een minuut of tien de stad door.

Tot tweemaal toe had Harraden zijn zonderlinge bevrijder willen bedanken, maar deze had hem ernstig het zwijgen opgelegd met de woorden:

— Laat dat maar even rusten, Harraden. Je hoeft me misschien volstrekt niet te bedanken. Eerst moet ik je spreken.

En ontdaan, bijna bang ongerust over al dit ongewone, had de jongeman zijn mond gehouden, totdat de taxi stilstond voor een eenvoudig huis in een volksbuurt, maar die er toch heel wat beter uitzag dan het verschrikkelijke Whitechapel.

Harraden stapte het eerst uit en scheen een ogenblik te aarzelen. Hij keek schuw naar de zonderlinge grijsaard, die met een slag een voormalige bokser had neergeslagen en zijn slecht

geweten maakte hem nog zenuwachtiger.

De heer Morrison had de chauffeur al betaald en duwde de jongen met zachte drang de poort in, waar de huisdeur was.

Harraden haalde een sleutel te voorschijn en opende de deur. Met gebukt hoofd ging hij zijn metgezel voor tot aan de vierde verdieping.

Hier scheen hij eindelijk moed te vatten, maar zijn stem klonk nog onzeker, toen hij zich tot Morrison wendde met de woorden:

— Wilt u mij nu eindelijk eens zeggen, mijnheer, wie u bent, waarom u mij beschermd hebt en wat u nu van mij wilt?

De ander keek hem een ogenblik strak aan en zei toen heel zacht:

— Ik ben John Raffles, ik heb je geholpen, omdat ik geloofde dat je het waard bent en ik wil van je, dat je tien minuten naar mij zult luisteren en dat je mij zult vertellen waarom je op kantoor met behulp van een zakspiegeltje de combinatie van het letterslot van de grote brandkast in het kantoor van de hoofdkassier probeerde te lezen.

Harraden verbleekte en deed hevig geschrokken een stap achteruit. Niet alleen omdat hij dacht, dat hij verloren was, maar ook bij het horen van de geduchte naam, die op het kantoor van de heren Ferguson alleen maar fluisterend werd uitgesproken.

Zijn stem trilde toen hij zei:

— Mijnheer, ik heb nog niets slechts gedaan...

— Maar je was het van plan, Harraden en ik wil het je juist met alle middelen beletten. Maar dit is geen plaats om rustig te praten. Je hebt toch een zuster?

Harraden knikte stom.

— Is zij op het ogenblik thuis? Als dat zo is, stuur haar dan weg, want ik moet ongestoord met je kunnen spreken.

— Ik geloof dat Cecile niet thuis is. Komt u maar binnen.

Harraden deed de deur open, liet de bezoeker voorgaan en sloot ze weer.

Raffles stond in een kaal, maar met

de grootste zindelijkheid onderhouden vertrekje. Voor de ramen hingen tule gordijnen, helder en fris, op de grond lag een gevlochten mat, op de tafel stonden bloemen in een vaasje, alles blonk van helderheid.

Het was duidelijk te merken, dat hier een zorgzame vrouwenhand de scepter zwaaide. De woning bleek uit drie vertrekken te bestaan, de huiskamer met de twee smalle raampjes, daarachter een soort alkoof, waar Harraden sliep en dan volgde de slaapkamer van zijn zuster.

Aan de muren hingen een paar portretten in smalle, zwarte lijsten en Raffles hoefde maar even naar het gezicht van Harraden te kijken, om te weten, dat het zijn ouders waren.

Hij leek sprekend op zijn vader.

— Dat zijn zeker je ouders? vroeg hij zacht, toen de jongen de deur gesloten had.

— Je moeder heeft een mooi en zacht gezicht, jongen. Lijk je zuster op haar?

— Sprekend! Maar ze is nog mooier, zou ik zeggen. Ze is er nu niet, dat had ik ook wel kunnen weten, want ze helpt een zieke tante, helemaal in het noorden van de stad, ofschoon ze nog zelf helemaal niet hersteld is. Nee helaas, nog lang niet!

— Luister dan, Harraden. Ga daar eens zitten en vertel me de waarheid waarom je die combinatie wilde weten en hoe je in 's hemelsnaam in contact bent gekomen met een kerel als Rode Bill, die ik toevallig heel goed ken.

Harraden boog een ogenblik z'n hoofd en plotseling viel hij met zijn armen voorover op de tafel en barstte in snikken uit.

Raffles was naast hem komen staan en klopte hem op de schouder. Zijn diepe stem klonk ernstig en toch ook troostend, toen hij verder ging:

— Vertel het mij eens. Het kwam mij direkt al raadselachtig voor, dat een jongen van jouw leeftijd en met jouw gezicht zo iets wilde ondernemen en toch hebben mijn ogen mij niet bedrogen. Ik zag je heel duidelijk met dat spiegelkje werken, ofschoon jij geloofde, dat niemand je zag. Harraden, diefstal

is iets minderwaardigs, iets lafs en gemeens, onder alle omstandigheden, misschien op één na. Ik ben, zegt men, een dief en een inbreker. Ik ontken het niet. Maar ik heb heel wat meegemaakt, dat verzeker ik je, voor ik zover kwam. En nu beschouw ik mijzelf als de helse steen, die men gebruikt om de beet van een gifslang uit te branden. Ik wil mijzelf beslist niet verontschuldigen in jouw ogen. Je bent nog te jong om alles te begrijpen. Maar ik kan niet werkeloos toezien, hoe een jonge knul zulke dingen gaat doen, zonder dat ik althans probeer hem ervan terug te houden. Ik kan niet geloven, dat het bij jou een zucht naar een lui leventje is of zelfs maar het zoeken van avonturen. Vertel het mij dus.

Harraden had zijn gezicht opgeheven.

Hij keek Raffles een ogenblik aan en toen begon hij alles te vertellen, zonder iets te vergeten, als onder hypnose. Hij vertelde wat de lezer al weet en eindigde zijn bekentenis met deze woorden:

— Ik gebruikte het luncheon, om hem op te zoeken en hem te gaan zeggen, dat ik hem niet wilde helpen, er moest dan maar van komen wat er van kwam. De rest weet u, en als u niet tussenbeide was gekomen, dan zou hij mij zeker doodgeslagen hebben.

Raffles zweeg een poosje en vroeg toen:

— Hoeveel was je salaris bij de heren Ferguson?

— Anderhalf pond per week, mijnheer, maar gelooft u dat dat de zaak minder erg maakt?

Raffles keek hem met een eigenaardige blik aan en zei:

— Misschien. In ieder geval had je nog niets misdaan en ik weet nu tenminste zeker, dat ik je mag helpen. En luister nu eens goed, Harraden. Je moet mij beloven niet meer met die kerel om te gaan. Ik zal je nu direkt het geld geven om weer in de kas te storten en dan...

Plotseling zweeg hij.

Er was hard op de gangdeur geklopt.

— Verwachtte je bezoek? vroeg Raffles zachtjes.

— Absoluut niet, mijnheer!

Er kwam een diepe rimpel in het voorhoofd van de zogenaamde Morrison. Hij stond op en keek uit het raam. Daarna vroeg hij zacht:

— Is er in je woning nog een tweede uitgang?

— Nee, de deur, waardoor wij zijn binnengekomen, is de enige, antwoordde Cedric en haast onwillekeurig had hij ook zachter gesproken. Er lag een ernstige uitdrukking op zijn gezicht.

Het kloppen werd herhaald, harder nu en een bevelende stem op de gang riep:

— Ik zou de deur maar open doen, Harraden, want we weten, dat je er bent!

De jongen werd doodsbleek en keek Morrison angstig aan:

— Mijn hemel... zouden ze al iets ontdekt hebben? fluisterde hij hees.

— Ik weet het niet, het is misschien niet eens om jou te doen, Harraden, zei Raffles, met een vreemd glimlachje. Ik zou maar open doen, als ik jou was. Ik denk dat ik ergens een verkeerde zet heb gedaan en dat ik nu waarschijnlijk de sigaar ben.

Bevend maakte Harraden de deur open en dadelijk kwamen er vier poli-

tieagenten binnen, voorafgegaan door een inspecteur.

De deur werd dadelijk weer gesloten en de inspecteur zei bars tot Raffles:

— Uw naam is Morrison?

— Om u te dienen, mijnheer.

— U hebt zoëven een bezoek gebracht bij de heren Ferguson, bankiers?

— Inderdaad.

— Wilt u mij dan volgen, zonder u te verzetten. Harraden, jij gaat ook mee.

— Hoe luidt de beschuldiging? vroeg Raffles kalm. En wat heeft deze jongen daar mee te maken?

— U wordt er voorlopig van beschuldigd, mijnheer Morrison, dat u een bedrieger bent, die onder valse voorwendsels en met bepaalde bedoelingen bij de heren Ferguson bent geweest, om de samenstelling van hun brandkasten te leren kennen en Harraden heeft er in zoverre wat mee te maken, dat ik voor mij overtuigd ben, dat hij met jou onder één hoedje speelt. Wij hebben hem al lang in de gaten. Hij is wat al te dikke vrienden met Rode Bill. En nu geen praatjes meer. Als jullie ons kalm volgen, kan alles ongemerkt in zijn werk gaan.

HOOFDSTUK IV.

MIJNHEER BILL GAAT OP AVONTUUR UIT

Rode Bill hoorde van de arrestatie op een heel begrijpelijke manier. Hij las het in een van de vroegste edities van zijn lijfblad, de Daily Mail. Men kan rustig zeggen, dat hij er eerst stevig van schrok. Het bericht luidde:

Hedenmiddag omstreeks half een heeft de politie in een huis in Bayswater Street waarschijnlijk een hele goede vangst gedaan, waarmee we haar voorlopig geluk kunnen wensen.

Het betreft hier de arrestatie van 'n zekere Archibald Morrison, welke naam echter, naar alle schijn is aangenomen door een sluwe bedrieger, die zich uitgaf voor een vertegenwoordiger van de bekende firma Whitehead, zoals men weet, specialist in brandkasten.

In die hoedanigheid bezocht hij vanmorgen de bankiers Ferguson en Zoon, liet de heren verschillende brochures zien en een van de bankiers was zo vriendelijk hem persoonlijk de inrichting en bouw van een splinternieuwe, dure brandkast te laten zien. Het verliezen van een gouden aansteker werd de bedrieger echter noodlottig, want bij een telefoongesprek met de heren Whitehead bleek, dat er bedrog in het spel was. Deze firma heeft inderdaad talrijke vertegenwoordigers en agenten in dienst, maar niemand met de naam Morrison en bovendien was niemand van hen op dat ogenblik te Londen.

De politie werd onmiddellijk gewaarschuwd en een van de loopjongens had het geluk, in het voorbijgaan de zogenaamde agent te zien zitten voor het raam van een Italiaans

restaurant, zodat zijn arrestatie nog slechts een kwestie van tijd was.

Daar men dacht aan een soort komplot, liet men het wild nog een ogenblik vrij, maar volgde het op de voet en die maatregel bleek juist geweest te zijn, want nu was de politie in staat, hem te arresteren in het huis van een van de bedienden van de heren Ferguson, wiens naam wij nog niet kunnen noemen. Het is mogelijk, dat ook een voormalig bokser, een berucht type uit Whitechapel, bij de zaak betrokken is, wat op het ogenblik door de politie wordt onderzocht. Op het ogenblik zijn Morrison en de jonge bediende in arrest. Het is niet waarschijnlijk, dat zij voorlopig op vrije voeten zullen worden gesteld. De politie zoekt in een bepaalde richting, waarover wij uiteraard niets kunnen zeggen, maar die nog wel eens verrassende zaken aan het licht zou kunnen brengen.

Voor een man als Rode Bill is het natuurlijk niet te verwonderen, dat hij, na dit bericht gelezen te hebben, allereerst aan zich zelf dacht.

Van de bedoelingen van die Morrison begreep hij nog niet veel, maar hij begreep wel, dat deze vent hem in de wielen reed. Er viel natuurlijk geen seconde aan te twifelen of het was dezelfde man geweest, die hem met zoveel kracht had neergeslagen. Waarom hij zich juist met Harraden bemoeide was ook niet duidelijk voor de voormalige bokser en eigenlijk interesseerde hem dat ook niet zoveel.

De hoofdzaak was, dat er van zijn prachtig plan met de brandkast van de

heren Ferguson niet veel zou komen, nu die ezel vast zat. Het ontbrak er nog maar aan, dat men de kleine kas zou opmaken en zou ontdekken, dat er heel wat van de centjes gevlogen waren.

Toen overwoog hij, of hij zelf onmiddellijk gevaar liep. Hij meende van niet. Alsdan zo was zou de politie al wel handelend tegen hem zijn opgetreden. Er was echter geen enkel bewijs tegen hem em als Harraden in zijn angst had doorgeslagen, zoals de heren boeven dat noemen, dan zou Bill al gepakt zijn. De blauwe jongens wisten drommels goed waar ze hem moesten vinden.

En toen schoot het hem plotseling door zijn hoofd, dat Cecile nu alleen was, zonder steun van haar broer, die zeker geen moment geaarzeld zou hebben om hem als een hond neer te schieten, als hij zijn neus boven de trap van zijn woning had durven steken.

Een gemene grijns kwam om de dikke lippen van Rode Bill, toen hij zijn kansen overwoog. Hij ging voor de gebarsten spiegel staan in het kamertje, dat hij niet ver van de dokken bewoonde, bekeek zich met een kritisch oog en was beslist niet ontevreden.

Weliswaar had die dreun van die vervloekte bemoeial hem er niet knapper op gemaakt, maar hij zag er toch niet zo slecht uit, vond hij. Hij zou zich eens netjes scheren, een schoon overhemd aandoen en zijn mooiste das, dan zou hij zijn nieuwe hoed opzetten, als het moest zelfs zijn nagels schoonmaken en dan moest de vrouw, die aan zijn verleidingen weerstand wilde bieden, al heel sterk in haar schoenen staan.

Hij zette zijn geweldige borst trots als een haan op, spande de spieren van zijn bovenarm en grinnikte in zichzelf:

— Dan zullen wij vanavond eens een praatje gaan maken met onze mooie Cecile. Die kan wel een beetje troost gebruiken van een goede vriend. Ha, ha!

Bezielde met deze voornemens en overtuigd, dat hij voorlopig geen enkel gevaar liep, ofschoon de teleurstelling over de mislukte kraak hem nog altijd niet goed zat, kleedde hij zich zorg-

vuldig aan, stak zich in zijn blauw colbertpak, deed zijn splinternieuwe schoenen aan, koos zijn mooiste das uit, die hij omdeed en vond zich zelf nu een ware Adonis, onweerstaanbaar voor iedere vrouw.

Hij ging eten bij zijn vriend Schele Sikes, maar daar kreeg hij een kleine tegenslag. Ongelukkigerwijs vond hij daar zijn vriendin Vrolijke Dolly.

Dolly toonde zich echter op dat tijdstip allesbehalve vrolijk, want zij had een zeldzaam scherp oog voor nuances en de nuance van Bill lag er wel dik boven op.

Zij had een paar wantrouwende opmerkingen gemaakt over zijn zondagse pakkie, over zijn hoed en over zijn schoenen, en gevraagd of hij soms van plan was haar mee naar de opera te nemen. In dat geval, zei zij schamper, zou zij snel even naar huis moeten om haar avondjapon aan te trekken en haar diamanten aan te doen.

Dit werd als een grapje gezegd, maar Bill had goede ogen, hij kende het gezicht van zijn liefje en hij wist, dat zij een loeder kon zijn, als zij eenmaal goed jaloers werd.

Omdat hij geen smoesje kon bedenken, werd hij grof, zei dat hij zou doen wat hij zelf wilde en dat viel niet zo best. Vrolijke Dolly zweeg, perste haar rode lippen op elkaar, wierp hem een veelzeggende blik toe uit haar kwaadaardig fonkelende ogen en draaide hem de rug toe, zodat hij de uitdrukking van haar gezicht niet meer kon zien en dat was misschien maar goed ook.

Dolly liep het café uit en Bill begon aan zijn maaltijd met het gevoel van een man, die een grote, morele overwinning heeft behaald.

Het was ongeveer negen uur 's avonds, toen hij eindelijk opstond, betaalde, een sigaret aan de kroegbaas vroeg, ze opstak en het kroegje uitslenterde.

De afstand naar de straat, waar Harraden woonde, was tamelijk lang, meer dan een vol uur, maar Bill ging wandelen, genietend van de zoele avondlucht en de drukte op straat, die voor hem als rasecht Londenaar onmisbaar was.

Zo was het dan al bij half elf, toen hij eindelijk voor de deur onder de poort stond. Het toeval, of misschien het noodlot, wilde, dat die deur juist open gemaakt werd door een meisje, dat zeker nog zo laat een boodschap ging doen.

Met een glimlach om zijn lippen, die hem stellig niet mooier maakte, begon Bill de trappen te beklimmen, terwijl hij zo min mogelijk lawaai probeerde te maken, wat niet zo gemakkelijk was voor iemand van zijn formaat.

Hij kwam onderweg niemand tegen en nu stond hij voor de deur, die hij wel kende en waardoor hij direkt naar binnen zou gaan, zonder dat een lastige broer hem de weg versperde.

Hij stond al op het punt om aan te kloppen, toen hij zich bedacht en de deurknop pakte in de hoop dat de gangdeur misschien zou open zijn. Tot zijn verrassing bleek dit inderdaad het geval te zijn.

Voorzichtig duwde hij de deur open, stond in de kleine gang, deed de deur achter zich dicht en keek, terwijl zijn handen trilden, naar het licht, dat in de kamerdeur zichtbaar was. Cecile was dus thuis.

Hij legde zijn zware hand op de deurknop, maakte vlug de deur open en stapte binnen.

Het eerste wat hij zag was Cecile Harraden, die bij de tafel zat te lezen. Zij zat half met haar rug naar hem toe en het licht van de lamp scheen op haar blonde haar. Het stukje van haar gezicht, dat hij kon zien, was bleek. Zij had zeker gehuild want het kon niet anders of ook zij had dat noodlottig bericht in de bladen moeten lezen en het wegblijven van haar broeder zou haar, als dit niet het geval geweest was, wel snel op de hoogte hebben gebracht.

Ze had het geluid van de deur gehoord en draaide verschrikt het hoofd om.

Aan haar ogen was te zien, dat zij inderdaad veel gehuild had die dag.

Er was nog iets anders op haar ge-

zicht te lezen, een vreemde onrust. Maar geen angst en dat verbaasde Bill eigenlijk wel een beetje.

Hij wist precies hoe het stond tussen hem en het meisje en dat zij hem haatte en ook bang voor hem was.

— Ik kom je maar eens opzoeken, liefje, begon hij zoetsappig, zijn mooie hoed op de tafel gooiend, je zult wel behoefte hebben aan een beetje gezelschap.

— Als dat het geval was, jongeman, ga dan maar weg, klonk plotseling een zware stem ergens uit een hoek van de kamer, waarvan Bill toch wel schrok, al was hij toch werkelijk niet voor een geruchtje vervaard.

De hoeken van de kleine kamer waren tamelijk donker, maar toch niet zo, of hij had spoedig een gedaante ontdekt, die daar vrij nonchalant in een stoel zat of liever lag en die nu heel langzaam overeind kwam.

Rode Bill stond eenvoudig verstomd.

Hij zelf was iets meer dan zes voet en er waren er in zijn buurt maar heel weinig, die in lengte en breedte met hem konden wedijveren, maar hij wist dadelijk, dat de man die daar nu tegenover hem stond bijna een kwart voet langer was en ook nog veel breder, werkelijk een reus, met een gezicht, dat hij maar half onderscheiden kon, want hij stak hoog boven de lamp uit.

Rode Bill wist uit ervaring, dat Londen zeker wel een vijfduizend mannen van dezelfde lengte telde en hij wist ook dat lengte en lichaamskracht niet altijd samengaan. Maar deze man zag er toch wel heel indrukwekkend uit en Rode Bill, wie het niet aan persoonlijke moed ontbrak, voelde zich toch wel wat onbehaaglijk, toen hij bars vroeg:

— Wat moet dat? Wie ben jij? Wat doe jij hier?

— Wel ik houd deze jonge dame een beetje gezelschap, zo goed en zo kwaad als het gaat. Ik ben wel geen aange-naam causeur, maar die juffrouw hier neemt mij voor lief en dat is voldoende. De deur is vlak achter je. Je hoeft je alleen maar om te draaien en je kunt

er zo weer uitmarcheren.

Bill kneep zijn ogen half dicht en zijn gezicht kreeg een loerende uitdrukking. Hij was niet gewend, zo spottend te worden aangesproken en niemand had hem nog ooit een bevel durven geven, zeker niet in tegenwoordigheid van een vrouw, zonder dat hij er stevig spijt van had gekregen.

En hij was ook echt niet van plan zonder meer het veld te ruimen, voor die onbekende indringer, die hier zo onverwacht zat en hele goede maatjes scheen te zijn met Cecile, maar die hij toch beslist niet kende.

Er was iets aan de hand, dat hij niet begreep, en dat hem een beetje ongerust maakte, zonder dat hij kon zeggen wat daar eigenlijk de aanleiding toe was.

Hij geloofde, dat het verstandig zou zijn, niet al te hard van stapel te lopen en dat kwam voornamelijk door de geweldige opstopper, die hij nog zo kort geleden in ontvangst had moeten nemen van dat oude heertje. Als ook deze man goed kon boksen, dan zou de ontmoeting wel eens op een andere manier kunnen aflopen dan Bill gehoopt had.

Daarom wist hij zijn woede zo goed en zo kwaad als het ging te beheersen en zei hij, half lachend:

— Wel, ik heb echt geen zin om te vertrekken. In ieder geval kent deze dame me. Ik ben een vriend van haar broer. Vraag het haar zelf. Is het niet zo, Cecile?

Het meisje keek hem nu strak en onbevreesd aan en zei:

— Ik ben heel bang, Bill, dat je dat niet bent. Geen echte vriend. Nee, een heel slechte zelfs. Ik heb de krant gelezen, zie je.

— Kom nu, je gelooft toch niet alles wat die praatjesmakers van de kranten beweren? merkte Bill schamper op. Die lul schrijven maar wat.

— Ik geloof het niet, Bill. Mijn arme broer zit nu in de gevangenis, ik weet zeker, volkomen onschuldig, maar ik ben er even zeker van, dat jij iets met die afschuwelijke zaak te maken hebt.

Hij liet een kort lachje horen en ant-

woordde:

— Ik zeg je, dat ik met die zaak niets te maken heb. Als ze je broer gearresteerd hebben, dan zullen ze daar wel een reden voor hebben.

— Je bent een slecht mens, Bill. Ik wil niet, dat je hier nog langer blijft. Je weet heel goed, dat die arme Cedric onmogelijk iets slechts kan gedaan hebben. Het enige wat hij zich verwijten kan, is dat hij het gezelschap heeft gezocht van een boef als jij.

— Daar is geen woord Frans bij! zei de raadselachtige bezoeker grinnikend. Je hebt je nog steeds niet omgedraaid, Bill. Ik zeg je toch, dat je dan vlak met je neus voor de deur staat.

Maar deze keer kon Bill zich niet langer beheersen. Zijn bloed steeg hem naar zijn hoofd en zijn geweldige vuisten werden samengeknepen. Hij deed een paar stappen naar voren en bracht er met moeite uit:

— Je stuurt me weg? Maar andere kerels mogen je wel opzoeken, hè, terwijl je alleen bent?

— Pas op, Bill! waarschuwde de reus, zonder stemverheffing, maar met een uitdrukking in zijn ogen, die de voormalige bokser had moeten waarschuwen, als hij maar niet door woede verblind was geweest.

Maar dat was hij nu eenmaal wel en daarom schreeuwde hij, razend van jaloezie en woede:

— Mag ik dat niet zeggen? Maar dan zul jij weten, schatje, waarom jouw broer eigenlijk in de gevangenis zit. Dan zal ik je eens even vertellen...

— Jij vertelt geen woord, Rode Bill, maar je gaat nu weg, rustig, nu je nog op eigen kracht de trap af kunt komen, zei de reus.

Het volgende ogenblik was Rode Bill bij hem. Hij had zeker in geen twee maanden een partij gebokst in de oefenschool van een van zijn vrienden, maar hij kende het spel en hij was niet kampioen van zijn district geweest.

Voor de ander nog een verdedigende houding had kunnen aannemen, had Bill hem razend snel en met al zijn kracht een stoot op zijn kin gegeven.

Hoewel de man nog net zijn hoofd

een beetje kon afwenden, zou die verschrikkelijke slag, zo onvoorbereid, zo goed als ieder ander als een os geveld hebben.

Maar in paniek merkte Bill, dat zijn tegenstander maar heel eventjes wankelde, toen vrolijk lachte, zich in de karakteristieke bokshouding plaatste en lakoniek opmerkte:

— Een tikje harder en een beetje rechter en je had me zowaar te pakken gehad. Nu, als het dan niet anders kan, dan ben ik bang, dat de juffrouw zich moet voorbereiden op een beetje ruw toneeltje. Maar ik zal proberen, het kort te maken. Hoe vindt je die?

Deze vraag had ongetwijfeld betrekking op de stoot, die de onbekende reus heel handig, maar nog niet zo snel, op de maag van Bill plaatste, juist even boven het maagkuiltje.

Hij moest toegeven dat Bill de slag goed incasseerde, al moest hij zijn tanden op elkaar klemmen om niet te kreunen van pijn.

Hij begreep wel dat hij er snel een einde aan moest maken, anders was hij

onherroepelijk verloren.

Hij probeerde het met een linkse swing, die maar half zijn bestemming bereikte en onmiddellijk daarop met een rechte stoot van rechts, die de reus midden in de borst trof, ofschoon hij blijkbaar op zijn kin gericht was.

Het had zo weinig uitwerking, dat de man hartelijk lachte en zijn tweede stoot plaatste en deze was ook de laatste van het gevecht.

Eigenlijk was het een dubbele stoot, een herhaling van de harde punch even boven het maagkuiltje, bliksemsnel gevolgd door een rechte stoot op het gezicht, die niet alleen de kin, maar ook de neus van de arme Bill raakte, want de ander had een vuist, die bijna overal tegelijk raak kon slaan.

Rode Bill liet een vreemd geluid horen, dat het midden hield tussen het mekkeren van een schaap en het huilen van een baby, klapte langzaam dubbel en gleed langs een stoel op de vloer. Voor de tweede maal binnen vieren-twintig uur viel Bill in een rustige onverwachte sluimering.

HOOFDSTUK V.

ONTSNAPPING

De reus keek een ogenblikje op zijn gevelde tegenstander neer, maar zijn gezicht kreeg dadelijk een heel andere uitdrukking en zijn stem klonk wonderlijk zacht, toen hij tot het ontstelde meisje zei:

— Ik hoop werkelijk, juffrouw Cecile, dat ik u niet te erg aan het schrikken heb gemaakt. Het ging nu eenmaal niet anders. Ziet u nu wel, dat mijn opdrachtgever gelijk had, toen hij mij hier op wacht zette.

Het meisje stak de reus haar kleine hand toe, die helemaal verdween in zijn knuist en zei:

— Het is mij alles nog wat raadselachtig, maar ik dank je, vriend James! Als jij er niet was geweest, dan zou die ellendeling...

Zij maakte de zin niet af, maar bedekte huiverend haar gezicht met de handen.

Na enige ogenblikken ging zij verder terwijl zij de reus recht in het gezicht keek:

— Geloof je, vriend James, dat mijn broer iets slechts gedaan heeft?

— Ik, ik geloof er geen sikkepit van, juffrouw Cecile, antwoordde de man, die James bleek te heten.

— Begrijp je dan waarom ze hem hebben gearresteerd?

Nu begon James plotseling een beetje te hikkelen.

— Dat is, ziet u, dat is eigenlijk meer dan ik u zeggen mag. Begrijpen doe ik het niet, maar misschien, er staat in de krant dat ze die andere, u weet wel, die met zijn valse naam en zijn prijscouranten en brochuren zijn komen weghalen, hier uit deze kamer. De politie zal het verdacht gevonden

hebben, dat uw broer ook toevallig bediende is op dat zelfde bankierskantoor en u moet bedenken, dat ze hier in Engeland bij de politie een beetje erg vlot zijn en liever teveel dan te weinig arresteren.

— Maar je gelooft toch ook wel, dat ze mijn broer morgen weer vrij moeten laten?

— Daar ben ik vast van overtuigd, juffrouw Cecile, antwoordde de reus in de volste overtuiging.

En terwijl hij dat zei zweefde er een glimlachje om zijn lippen, waar zij niets van begreep. Haar reusachtige beschermer ging inmiddels verder:

— Maar we mogen hier nu niet blijven praten, juffrouw Cecile. Ik heb mijn opdrachten en die moet ik vervullen.

— Maar wil je me dan echt niet zeggen, wie die opdrachten aan jou gegeven heeft, en wie dat vriendelijke briefje aan mij geschreven heeft?

— Ik zou wel willen, maar ik mag niet, antwoordde de reus. Maar één ding is zeker, mijn meester, die mij hierheen stuurde, meent het goed met uw broer, daarvan kunt u overtuigd zijn. En kleed u nu snel aan, want we gaan hier weg.

— Maar, die man daar kan toch weer bijkomen!

— Daarom juist. Hij zal nog wel een kwartiertje blijven liggen, misschien ook korter en het is beter, niet af te wachten wat hij dan zal doen. Ik zou hem wel het huis uit kunnen werken, maar hij is nogal zwaar en dikkig, zal ik maar zeggen en dat zou misschien te veel opvallen. Neemt u maar mee wat van waarde is, hij mocht eens in zijn

woede de zaak kort en klein willen slaan, als hij ziet dat de vogel gevlogen is. Trouwens, ik heb zo'n idee, dat u wel gauw in een beter huis zult wonen. Mijn meester zegt, dat u eerst een tijdje naar het zuiden moet, naar een plaats ergens in Frankrijk. Maar nu geloof ik werkelijk, dat ik mijn mond voorbijpraat en ik heb nog een massa dingen te doen. Bent u klaar?

Maar het meisje scheen nog te aarzelen.

— Als Cedric vanavond nog eens thuis kwam en mij niet vond?

— Die kans is heel onwaarschijnlijk. Ze ontslaan een gevangene bijna nooit op dit uur, maar altijd vroeg in de ochtend. Het onderzoek kan nog niet gesloten zijn. Maak u maar niet ongerust. Hebt u hier geen familie in de buurt?

— Een tante, twee straten hier vandaan.

— Mooier kan het niet. Dan gaat u daarheen en we laten bij de portier of een buurvrouw een briefje achter voor Cedric, waarin u schrijft, waar hij u kan vinden. Hier is papier en potlood. Maak u wel een beetje voort.

James had al een paar keer ongerust naar de klok gekeken en hij scheen plotseling ongeduldig te worden.

Zodra het briefje geschreven was, nam hij het haar af, vouwde het dicht en stak het bij zich.

— Hier is uw hoed en uw mantel. Neem al het geld mee, dat hier is, anders zou het wel eens in de zakken van die rode bandiet daar terecht kunnen komen.

Cecile haastte zich, nog steeds onder de indruk van de gebeurtenissen van die dag, wat kleren in een koffer te doen en deed daar ook, de inhoud bij van een sigarenkistje, waarin wat zilverstukjes en kopergeld bewaard werden.

Zij liep angstig om het roerloze lichaam van Bill heen en vroeg fluisterend:

— U zult hem toch niet dood geslagen hebben?

— Ik ben bang van niet, juffrouw Cecile, antwoordde de reus grimmig. Die

kerels zijn zo vreselijk taal. Maar ik geloof toch, dat ik de portier beneden zal waarschuwen, dat hij hier ligt. Die zal hem dan wel met een zoet lijntje het huis uitkrijgen. Als hij steelt of iets stuk slaat, is hij er gloeiend bij. Rode Bill zal voor vannacht wel heel andere plannen hebben.

En na deze tamelijk raadselachtige opmerking deed de reus zijn mond stijf dicht, zei geen woord meer, maar bracht Cecile snel naar beneden, sprak even met de portier, een indrukwekkend man, die het hele blok bediende, maar toevallig juist in dat huis zijn woning had, bracht het meisje tot aan het huis van haar tante, verzekerde zich dat zij daar in veilige handen terecht kwam en nam afscheid met een grijnslachje en een heel voorzichtige handdruk.

Morgen zou zij er wel meer van horen.

Intussen was het op het politiebureau van de wijk niet helemaal zoals het wezen moest.

De heer Morrison bevond zich in een toestand, waarover de bewakers erg ongerust waren. In de loop van de avond, na het voorlopige verhoor, waren de eerste verschijnselen opgetreden.

Morrison was midden in zijn cel gaan staan, onbeweeglijk als een standbeeld en staarde met grote ogen naar hetzelfde punt. Daarna was hij heen en weer gaan lopen als een tijger in zijn kooi. Dit hadden de bewakers wel meer meegemaakt en zij stoorden er zich dus helemaal niet aan. Maar om een uur of tien moest een van de agenten, die toevallig door de gang met de cellen kwam, aan de dienstdoende inspecteur rapporteren, dat de heer Morrison zich heel vreemd gedroeg, wat reden gaf tot ongerustheid. Hij was met gekruiste benen op zijn bankje gaan zitten en reciteerde met galmende stem in een vreemde taal Verzen en nog meer van die onzin, zoals de agent zei.

Natuurlijk dacht de inspecteur onmiddellijk met een simulant te doen te hebben, want het zou de eerste keer niet zijn dat een arrestant, die volke-

men bij zijn positieven was, deed alsof hij gek was, maar tien minuten later werd hij toch zelf ook ongerust, want toen men eens naar de arrestant ging kijken, zag men dat hij bezig was de kleren van zijn lichaam te scheuren, met schuim op zijn mond, een loodkleurig gelaat en uitpuilende ogen, terwijl hij idiote kreten uitstiet, die niets menselijk meer hadden.

Toen bedacht de inspecteur zich niet langer, maar belde onmiddellijk de politiearts.

Deze verscheen tien minuten later, tamelijk nijdig, zelf achter het stuur van zijn auto. Het bleek een kleine, kribbige man te zijn met een blank, blozend gezicht, een witte neus, een volkomen kaal hoofd en een gouden bril, die hij onophoudelijk driftig heen en weer rukte.

Hij voer onmiddellijk uit:

— Mijnheer, ik weet heel goed wat mijn plicht is en wat ik te doen heb, maar als het geen ernstig geval is, vrees ik toch dat u mijn hele avond bedorven heeft. Weet u niet, dat ik vanavond in mijn huis een tiental collega's van het platteland heb, die hier het congres van politieartsen komen bijwonen.

— Dat wist ik niet dokter, maar ik ben bang, dat ik u desondanks toch had moeten storen. Ik durf de verantwoordelijkheid niet langer dragen. Wij hebben een arrestant, die blijkbaar een aanval van zinsverbijstering heeft. Zijn gebrul maakt alle andere arrestanten zenuwachtig en ik durf het niet op een paniek laten aankomen.

De kleine dokter liet een schamper lachje horen, trok woedend aan zijn bril en zei:

— Ik ken dat. Allemaal onzin. En voor een paniek ben ik ook niet bang. Maar ik ben nu toch hier, laat me de kerel dan maar eens zien!

In zichzelf brommend volgde hij de agent, die hem voorging, en nors weigerde hij, zijn instrumententas door de behulpzame man te laten dragen.

Zij liepen door de met twee lampen verlichte gang, met aan beide kanten de cellen met hun traliedeuren.

Vijf of zes ervan waren bezet.

In de gang kwam de cipier hun tegemoet, die die avond bij de cellen dienst had en daarom een ring met een drietal sleutels eraan bij zich had, waarmee hij de celdeuren en nog een paar andere vertrekken kon openmaken. Hij salueerde voor de dokter en zei:

— Ik geloof dat het hoog tijd is, dat u komt, dokter! de man is onherkenbaar geworden. Ik ben bang dat hij stikt. Hij is nu eens vuurrood en dan weer helemaal blauw in zijn gezicht. Hij danst als een gek, hij zingt negerliedjes en hij trekt zijn kleren stuk.

— Was hij dronken toen hij hier kwam? vroeg de dokter.

— Welnee, broodnuchter!

— Heeft hij bezoek gehad?

— Ook niet. Er is niemand naar hem komen vragen. Maar daar hebt u hem, wacht, ik zal u bijlichten.

De man zei dit, omdat de ganglamp een meter of vier verder hing en het nauwe hokje dus niet helemaal kon verlichten.

Hij knipte helemaal zijn zaklantaarn aan en liet de lichtbundel door de tralies van de deur naar binnen vallen.

Het schijnsel viel op de heer Morrison, die er inderdaad allesbehalve geruststellend uitzag met zijn loodkleurige gezicht en zijn uitpuilende ogen.

Hij lachte schel, toen hij het gezicht van de geneesheer voor de tralies zag, die hem zwijgend en met de handen in zijn zij aandachtig en met kennersblik opnam. Na enige ogenblikken zei hij knorrig:

— Hij ziet er in ieder geval miserabel uit. Maak die deur maar eens open.

— Durft u alleen naar binnen, dokter? vroeg de agent, die de sleutels besluiteloos heen en weer liet schommel.

— Waarom zou ik niet durven? Is het soms een tijger? Ik heb wel tegenover hetere vuren gestaan. Als de man niet simuleert, en dat geloof ik niet, dan heeft hij eenvoudig een soort beroerte.

— Dus u gelooft niet, dat hij gek is?

— Hij is evenmin gek als jij of ik. Hij heeft alleen maar last van te hoge bloeddruk en waarschijnlijk van de ze-

nuwen. Wat is het voor een kerel?

— Dat is de man, die vanmorgen gesnapt is bij de heren Ferguson, waar hij de brandkast eens kwam bekijken.

— O, dan heet hij Morrison. Ik heb van de zaak gelezen. Hoe zit het, doe je de deur nog open of niet?

De cipier stak de sleutel in het slot. De agent, die met de dokter was meegelopen, was alweer naar het wachtlokaal teruggegaan, waar zijn diensten nodig waren.

De dokter stond ongeduldig te wachten, rukkend aan zijn bril en bromde terwijl hij de gevangene bleef aanzien, allerlei latijnse vaktermen, waar de cipier geen iota van begreep.

Hij draaide de sleutel in het slot om, maar toen scheen de kleine dokter een ogenblik te aarzelen:

— Jij bent sterker dan ik en bovendien een grote kerel, zei hij, een beetje onzeker. Ik geloof wel niet, dat hij krankzinnig is, maar je zult mij toch een genoeg doen, als je het eerst naar binnen gaat.

Zelfs de cipier, een sterke kerel, scheen dit idee niet zo heel erg prettig te vinden, maar hij hield zich toch goed, trok de deur open en liep de cel binnen.

De dokter bleef een ogenblik in de gang staan en keek scherp toe wat er zou gebeuren, maar toen hij zag, dat Morrison als verwezen en met bevende handen op zijn bank ging zitten, trok hij op zijn beurt de deur wat verder open en kwam binnen.

Op een veilige aftsand vroeg hij, aan de arrestant:

— Voel je je koortsig, man? Heb je eetlust? Koude rillingen?

Geen antwoord.

— Laat me dan je pols eens voelen.

De cipier bleef erbij staan, klaar om dadelijk van zijn spierkracht gebruik te maken.

De kleine dokter voelde de pols van de heer Morrison, keek in het wit van zijn ogen en zei toen plotseling:

— Zeg weten jullie wel, dat die man een pruik draagt?

— Daar hadden wij al zo'n idee van, dokter en we zullen dat morgen wel

eens nader onderzoeken. Het ding is in ieder geval prachtig gemaakt. Geef u, dat hij erg ziek is?

— Hij moet alleen maar slapen. Als hij vannacht rustig slaapt, is hij morgen een stuk beter.

Onder het spreken had hij zijn tas al geopend, pakte er een etui uit en haalde een fijn injectiespuitje te voorschijn.

Handig en vlug drukte hij de punt in de pols van de arrestant en gaf hem een kleine injectie, die dadelijk de woede van de heer Morrison weer scheen op te wekken, want hij liet een soort gebrul horen. De cipier stapte onmiddellijk dreigend op hem toe, klaar om handelend op te treden.

Een weinig geschrokken was de kleine geneesheer achteruit gestapt.

Hij bekeek de patiënt aandachtig en borg toen het spuitje weer op en bromde tevreden:

— Over een uur zal hij slapen als een os.

— Daar zal ik blij om zijn, dokter, bromde de cipier. Al dat geschreeuw houdt de anderen maar wakker en dan is het leed niet te overzien. Moet hij nog medicijnen hebben?

— Voorlopig niet. Morgenochtend kom ik weer naar hem kijken. Waar heb ik mijn hoed? Ah, daar ligt hij. Goede avond, vriend en houd je maar kalm, want het heeft niets te betekenen. Zenuwen, niets anders dan zenuwen. Je hebt zeker nog nooit in een cel gezeten? Voor de eerste keer is dat altijd een hele verandering, dat is begrijpelijk. Zeg je niets? Nu, tot morgen.

De heer Morrison zat alweer op zijn bank te dommelen.

De cipier liet de dokter voorgaan, draaide de deur weer in het slot en bracht de dokter weer tot aan het einde van de gang.

De geneesheer liep nog even bij de inspecteur binnen en zei, terwijl hij op zijn horloge keek:

— Het heeft niet veel om het lijf, mijnheer. De man is stevig overspannen en heeft last van bloedaandrang naar de hersens. Ik heb hem een kleine

injectie gegeven, waarop hij wel als een os zal slapen, of ik moet mij sterk vergissen. Morgen zullen wij wel weer verder zien. Ik ga naar mijn collegas' terug. Adieu.

En het kribbige doktertje nam even zijn hoed af, trok zijn bril recht, liep het wachtlokaal uit en stapte een ogenblik later weer in zijn auto. Hij reed snel de straat uit, sloeg een zijstraat in en liet daar zijn auto stoppen voor een hoog donker portiek.

Een grote kerel kwam uit de duisternis te voorschijn, wrong zich niet zonder moeite, naast de bestuurder en zei zacht:

— Alles is prima voor elkaar, mijnheer Brand. De jongedame is bij haar tante en ze laat niemand zonder meer binnen.

— Prachtig, Henderson! Maar nu komt het moeilijkste nog.

— Ging het goed binnen?

— Alles liep precies zoals wij verwacht hadden. Het was een geluk, dat wij het bericht van de arrestatie zo vlot onder de ogen kregen, James en dus onze maatregelen konden nemen. Als wij ons niet een uur later door middel van een stukje papier, door het celraampje gemikt, met mylord in verbinding hadden kunnen stellen, dan zou alles niet zo vlot zijn gegaan.

— Dus mylord heeft de nodige instrumenten?

— Alles! Wat hij nodig kon hebben heb ik hem toegestopt, terwijl ik zijn pols voelde.

— Prachtig! Maar de cipier?

— Die zal over twee uren in tegenstelling tot mylord zo slaperig zijn, dat hij nauwelijks enig benul zal hebben wat er gebeurt. Overigens heb ik de instrumenten zo gekozen, dat iemand het deurslot binnen een paar seconden open kan hebben. Zie je, die traliedeuren hebben ook hun bezwaren, als er maar iets hapert aan de bewaking.

— Dat is het, mijnheer Brand. Men kan er van de binnenkant af zijn hand doorsteken en dat kan men onmogelijk doen bij een stalen deur, die alleen maar een kijkraampje heeft. Wat moeten wij nu verder doen?

— Wachten, James en anders niets. Je hebt toch niets verdachts gezien?

— Niets, mijnheer Brand, antwoordde de trouwe helper van de grote avonturier. Ik heb zelfs niemand voorbij zien komen.

— Des te beter.

Charles Brand, die zo fantastisch de rol van politiedokter had vervuld, reed de auto nog wat verder, sloeg de hoek om en zette de auto aan het begin van een volkomen verlaten straat, die achter het politiebureau omliep, stil.

Hij haalde zijn horloge te voorschijn en keek bij het licht van een lantaarn, hoe laat het was.

— Nog een half uur, James. Wij zullen wat geduld moeten hebben. Het is nu eenmaal zo afgesproken.

Er kwam een trek van ongerustheid op het brede, goedige gezicht van de reus en hij zei heel zacht:

— Zou het niet kunnen, mijnheer Brand, dat in die tijd de echte dokter wordt opgebeld?

— James, dat is beslist niet onmogelijk, maar het noodlot zal ons vandaag nu verder wel met rust laten. Dat mylord zijn gouden aanstekertje verloor was al meer dan voldoende. Bovendien bij het minste onraad zal mylord wel zijn maatregelen nemen en de zaken forceren.

En verder werd er niets meer gezegd, totdat Brand een half uur later fluisterde:

— Nog één minuut en dan is het tijd. Vooruit.

Hij trok de auto in de eerste versnelling langzaam op totdat hij weer stilstond net achter de hoge muur van de binnenplaats, die achter het politiebureau lag en die bijna drie en een halve meter hoog was.

Juist toen de kerktorens in de buurt het halve uur begonnen te slaan, haalde Brand uit de auto een stalen ladder te voorschijn, die als een hengel ineengeschoven kon worden, maar die bijna drie meter lang was, als men hem uitschoof.

Hij trok het vlot uit elkaar, deed er handig een wollen lap omheen, klauterde als een kat op de sterke schouders

van Henderson en liet vliegensvlug het laddertje met behulp van een koord aan de andere kant van de muur zakken. De wollen lap belette dat het lawaai van het staal tegen de stenen de agenten daarbinnen zou waarschuwen.

Deze hele, korte vertoning had nauwelijks tien minuten geduurd.

Langdurige oefeningen hadden ervoor gezorgd, dat Raffles net als zijn twee helpers, zulke acrobatische toeren, met onbegrijpelijke vlugheid en zonder ooit te haperen, konden verrichten.

Brand was onmiddellijk weer van de schouders van de reus afgeklommen en beiden waren weer gaan zitten en luisterden met kloppend hart. Maar hoe zij zich ook inspanden, zij konden absoluut niets horen.

Brand begon er al aan te twijfelen of het plan wel gelukt was, toen er plotseling een hoofd boven de muur verscheen.

Dat hoofd keek vlug naar links en rechts, toen kwam er een bovenlijf te

voorschijn en tenslotte twee benen.

De man, die daar boven zat, trok snel iets naar zich toe en het volgende ogenblik had Brand het laddertje weer vast en kon hij Raffles de hand drukken die met een lenige sprong op het dak van de auto was terecht gekomen en vandaar op de grond.

Raffles zei dankbaar de handdruk van zijn vriend beantwoordend:

— Ik dank je, Charles, en jou ook James. Alles is prachtig in zijn werk gegaan en ik kon gewoon naar buiten wandelen.

— Slaapt de cipier al? vroeg Brand half lachend.

— Als een marmot, Charles, antwoordde Raffles. Het prikje, dat je hem gegeven hebt, was ruimschoots voldoende.

— En hij schijnt er niet eens iets van gemerkt te hebben, toen ik hem bij het afscheid, zogenaamd uit verstrooidheid zo stevig een hand gaf, fluisterde Brand. Nu, het zal hem geen kwaad doen.

HOOFDSTUK VI.

DE INBRAAK BIJ FERGUSON & ZOON

Rode Bill werd eerder uit zijn bewusteloosheid wakker, dan men zou hebben verwacht, na de vreselijke slag, die hem geveld had.

Hij kwam overeind, wreef met een wezenloos gebaar over zijn voorhoofd, keek suf om zich heen, krabbelde overeind en liep wankelend langs de muur, totdat hij het lichtknopje had gevonden.

Hij knipperde even tegen het licht, slaakte een diepe zucht en toen kwam plotseling, als met een schok, zijn herinnering terug.

Hij zag alles weer voor zich en liet een woedende vloek horen, terwijl hij doelloos een paar deuren openrukte.

Hij wist maar al te goed, dat hij hier alleen was en dat een onbekende man het meisje als het ware voor zijn neus had weggekaapt.

Barstend van wraakzucht, wilde hij het huis al verlaten, vastbesloten om de strijd op te geven, toen zijn geofend oor het geluid hoorde van voetstappen, die snel naderden.

Hij deed een stap in de kamer terug, knipte haastig het licht weer uit en ging in een hoek van het vertrek staan.

Onwillekeurig ging zijn hand naar de

zak, waar hij zijn groot knipmes bewaarde, maar hij wist drommels goed, wat hij deed toen hij dat mes te voorschijn haalde en geopend weer in zijn zijzak liet glijden.

De deur werd opengerukt en een jonge stem riep angstig:

— Cecile, ben je er niet?

En plotseling werd het weer licht.

De man, die gesproken had, draaide de schakelaar om.

Het was Cedric Harraden, die was binnengestormd, nog een beetje bleek en met een ongeruste blik in de ogen. Toen hij daar in de hoek, in half gebukte houding, de man zag staan, die hem in het verderf had willen storten, schrok hij enorm.

Het is bovendien moeilijk te zeggen wie van de twee mannen het meest verbaasd was, maar het staat wel vast, dat Rode Bill, die zoveel ouder was, zich het eerst herstelde en onmiddellijk piekerde welk voordeel hij uit deze situatie kon trekken.

Hij kwam een stap naar voren en zei langzaam:

— Zo, ben je daar weer?

— Ze hebben me vrij gelaten, er was geen enkel bewijs, antwoordde de jon-

gen snel. Waar is Cecile?

Rode Bill gaf niet dadelijk antwoord. Er kwam iets gluisperigs in zijn ogen. Hij nam de tijd om even na te denken, terwijl hij langzaam een sigaret te voorschijn haalde en aanstak. Toen zei hij:

— Ik feliciteer je, jongetje, dat ze je hebben losgelaten. Je kunt wel zien, dat zij daar ook niet alles weten. Anders hadden ze je natuurlijk zo niet laten gaan. En wat je zuster betreft, maak je over haar maar niet ongerust, want zij is op een veilige plek.

Toonloos herhaalde Cedric:

— Wat bedoel je daarmee? Een veilige plek? Weet jij dan, waar ze is? Waarom is ze niet hier?

— Houd je maar kalm. Ik weet waar ze is, en ze is daar, omdat ik haar daar zelf heen heb gebracht. Ik was net van plan haar te gaan opzoeken.

Cedric werd bleek en hij hakte, toen hij er met moeite uitbracht:

— Wat betekent dat allemaal? Waar heb je haar dan heen gebracht? Ik wil het weten, dan ga ik haar halen.

Rode Bill lachte kort en zei, terwijl hij een rookwolk uitblies:

— Niet zo heet gebakerd, jongetje. Daar zijn zekere voorwaarden aan verbonden. Kijk eens, je weet dat ik je zuster verrekt graag mag en dat heb ik haar vanavond nog eens gezegd. Dit was een goede gelegenheid, maar ze was nog niet in de goede stemming; ik geloof werkelijk, dat ze me wilde aanvliegen en toen was ik wel gedwongen mijn hand op haar mond te leggen. Je weet, dat ik wel eens ruw ben, zonder het zelf te willen. Ik was met een auto gekomen en toen heb ik haar langs de achtertrap netjes het huis uitgebracht.

Als een panter was Cedric op de schurk toegesprongen, maar het volgende ogenblik lag hij gekneusd in de tegenoverliggende hoek. Toch stond hij direkt weer overeind en hijgde bevend van woede en angst:

— Wat heb je met haar gedaan, beest?

— Maak je nu maar niet dik, jochie, en gebruik je verstand. Voorlopig, zeg ik je toch, heeft ze niets van me te

vreezen. Maar wat er met haar kan gebeuren als jij zo stom blijft weigeren, dat kan natuurlijk niemand voorspellen.

Cedric wankelde alsof hij een klap op zijn hoofd had gekregen. Hij was zo wanhopig, dat hij bijna voor Bill op zijn knieën viel en smeekte:

— Bill, dat doe je niet. Zij is het enige wat op de wereld voor mij alleen maar waarde heeft.

Bill haalde enkel zijn brede schouders op en zei ongeduldig:

— Houd op met dat gezwam. Ik heb haar nu en ze zal me nu niet meer ontsnappen. En ik zal met haar doen wat ik van plan ben, of jij moet een beetje verstandiger worden. In dat geval, zweer ik, dat haar niets zal gebeuren.

Cedric viel op een stoel neer en vroeg stamelend:

— Wat moet ik dan doen? Waarmee kan ik haar uit jouw klauwen redden?

Rode Bill liep naar hem toe en vroeg op zachte toon, met zijn gezicht vlak bij dat van de jongen:

— Je hebt toch de cijfercombinatie kunnen noteren?

Cedric knikte stom.

— Jij weet hoe je het gemakkelijkst binnen kunt komen?

Weer knikte Harraden, diep in elkaar gedoken, als een dier, dat in het nauw is gedreven.

— Dan ga je nu direkt met mij mee, dan zullen wij samen dat zaakje eens even opknappen.

— Ik zal je de lettercombinatie geven, doe het dan maar alleen.

— Nee jongetje, zo zijn we niet getrouwd, zei Bill sarrend. Jij gaat mee. Ik heb daar mijn reden voor. Zie je, ik wou altijd graag een middeltje bij de hand hebben, om je te kunnen dwingen. Schiet op en geen tegenspraak of ik bel binnen tien minuten je baas op, dat die je kas eens moet tellen en binnen een half uur zit je dan weer in de cel en een half uur later ga ik eens gezellig babbelen met je mooie zus. Is dat je bedoeling?

Het gezicht van de jongen werd plotseling hard. Bill schrok er een beetje van. Hij had veel ervaring en hij kende

die uitdrukking. Hij zou voor dat jongmens moeten oppassen. Voor alle zekerheid vroeg hij:

— Heb je soms een proppenschietster in je zak?

Cedric haalde zijn schouders op en zei nors:

— Je weet heel goed, dat ik er nog nooit een gehad heb, Bill en al was dat wel zo, dan hadden ze mij die natuurlijk op het politiebureau allang afgepakt. Maar luister. Jij zweert me, dat je mijn zuster onmiddellijk vrij laat of nog beter, dat je mij direkt naar haar toebrenkt?

— Dat zweer ik.

Cedric keek Rode Bill een tijdje strak en onbevreesd in de ogen. zette toen zijn hoed weer op en zei rustig:

— Als dat zo is, ben ik tot je dienst. Voor mijn zuster is mij niets te veel. Maar ik betwijfel of jij dat kunt begrijpen. En die eed zegt jou ook niets. Maar ik zal me aan je vastzuigen tot ik weet, waar mijn zuster is.

Bill grinnikte, maar het ging toch niet van harte. Hij bedacht zich nog even, keek op zijn horloge, greep Cedric bij de arm, draaide het licht uit en verliet met hem het huis, waar bijna iedereen al sliep.

Hij bracht de jongen, die geen stom woord zei, eerst naar zijn eigen huis en pakte daar een tas in met een verzameling van de modernste inbrekerswerktuigen.

Toen stapte hij met hem op een bus, die hem dicht bij de plek bracht, die hem al zo lang onweerstaanbaar had aangetrokken en waar hij een slag hoopte te slaan, die hem jaren lang een lui, lekker leventje zou garanderen.

Het was al na middernacht, toen de twee mannen eindelijk de straat inliepen, waar het bankgebouw van de heren Ferguson lag.

Heel in de verte liep een politieagent, die met zware stap en de handen op zijn rug in een zijstraat verdween.

— Ziezo, nu kunnen we, fluisterde Bill. En nu moet je voor de laatste keer nog eens heel goed luisteren, jongetje. Je gezicht bevalt me niet. Je zou

het eens in je hoofd kunnen krijgen, om onverwachts te gaan schreeuwen en die klabakken te waarschuwen. Dan zul je voor de laatste keer geschreeuwd hebben, bedenk dat wel. Ik heb mijn mes open in mijn zak en ik mag wel zeggen, dat ik er vrij goed mee kan omgaan. Rode Bill laat niet met zich spotten, onthoud dat goed.

Cedric zei niets en bracht Rode Bill vlug een zijstraat in, die slecht verlicht was en waar zich op dit late, nachtelijke uur niemand te zien was.

— Hier is een zwak punt, fluisterde hij tenslotte. Dat huis achter de bank staat leeg en daar is een kelderraam van het bankgebouw, waar we door kunnen klimmen.

— En het lege huis? vroeg Bill begerig.

— We kunnen eerst over de lage tuinmuur ernaast klimmen en dan kun je een raam openschuiven.

Bill nam de situatie snel en met een kennersoog op. Inderdaad lag er naast het lege huis een kleine tuin, met een paar bomen, waarvan de onderste, dikke takken over het muurtje heen hingen. De bomen stonden in blad en het was er dus praktisch donker.

De binnenplaats, gedeeltelijk te herkennen door de grote huizen, die er omheen stonden, liep langs de tweede tuinmuur en de achterkant van het onbewoonde huis.

— Kom mee! beval hij na enige ogenblikken kort.

Het tweetal stak de straat over en stond even later aan de voet van het tuinmuurtje.

— Ik zal je een zetje geven, jij klimt erover en je doet de straatdeur voor me open, dat is nog gemakkelijker. Of nee, ik vertrouw je eigenlijk niet genoeg. Als jij je wilt ophangen, moet je dat zelf weten, maar eerst help je mij bij dit karweitje.

Hij keek scherp uit en toen hij absoluut niets hoorde, dat hem verdacht voorkwam, zette hij zijn voet op een steen, die een iets uit het muurtje stak en werkte zich behendig op de muur.

Toen stak hij Cedric de hand toe en trok hem naast zich.

Direkt lieten zij zich vallen in de weke aarde van het tuintje en liepen naar een van de ramen. Zoals Cedric wel gedacht had, was het niet gesloten en Rode Bill had niet de minste moeite, om het open te schuiven. Hij liet Cedric voorgaan en klauterde toen op zijn beurt naar binnen.

In de duisternis vonden zij de weg naar de achterdeur en stonden nu op de stikdonkere binnenplaats. Cedric bracht de inbreker tot vlak bij een kelderraam en wees er zwijgend op.

Bill was nu wel genoodzaakt zijn zaklantaarn aan te knippen, want hij kon niets onderscheiden.

Bij dat licht onderzocht hij vlug de tralies, bromde tevreden en begon met een korte koevoet te werken.

Snel brak hij de kalk los, waarin de spijlen waren vastgemetseld. Maar toen liet hij het werk verder aan Cedric over want het maakte hem prikkelbaar en zenuwachtig, dat hij steeds die onbeweeglijke gedaante naast zich in de gaten moest houden, uit vrees dat zijn onvrijwillige medeplichtige iets kwaads in de zin had, ofschoon hij wist dat hij ongewapend was en in lichaamskracht beslist niet tegen hem opgewassen was.

Een half uur later was de opening groot genoeg om er doorheen te kunnen kruipen.

Zodra zij binnen waren vroeg Bill zacht:

— Waar zijn we hier ergens?

— In een van de kelders.

— Staat de grote brandkast onder de grond?

— De safeloketten van de klanten zijn hiernaast, maar zet het maar uit je hoofd om daar bij te komen, want er is aan deze kant een betonnen muur van bijna een voet dik, waar je in geen week doorheen komt.

— Er zal toch wel een deur zijn? vroeg Bill grimmig.

— Van staal, dik pantserstaal, zoals ze voor oorlogsschepen gebruiken. Geen denken aan dat je er doorheen kunt, zonder speciaal gereedschap.

— Dan maar naar boven, naar de brandkast van de bank. Ik bedoel die,

waar je de combinatie van kent. Maar wacht eens even, de Fergusons wonen toch in hetzelfde huis?

— Op de eerste verdieping zijn de kantoren, op de tweede verdieping wonen zij. De vrouw van de jonge heer Ferguson is naar een badplaats. Voor zover ik weet heeft zij een van de bedienden en het kamermeisje meegenomen.

— Des te beter! Ik heb veel liever te doen met mannen alleen. Waar is de deur ergens?

Zonder iets te zeggen, bracht Cedric de voormalige bokser naar een gewone deur, die toegang gaf tot een tamelijk brede gang.

Er brandde licht.

Verbaasd en wantrouwend stond Bill een ogenblik stil en fluisterde heel zacht:

— Waar is dat licht voor?

— Er brandt hier dag en nacht licht, antwoordde Cedric, schouderophalend, en ik zou je aanraden vlug mee te lopen, want aan het andere einde van de gang is een rond kijkgat in de voorgevel van het bankgebouw en waardoor de agenten bij het langslopen telkens een blik werpen, om te zien of hier alles veilig is.

— Jij komt wel wat laat met je waarschuwingen, gromde Bill dreigend. Heb je nog meer van dat nieuws?

— Boven lopen we minder gevaar, antwoordde Harraden onverschillig. Ik heb je niet gevraagd om hier te komen. Wil je soms terug?

Bill werd woedend en liep zo vlug hij kon door de gevaarlijke gang, zonder zelfs naar de vervaarlijke stalen deur te kijken, die zij voorbijliepen en hij haalde pas weer met enige gerustheid adem, toen hij op de onderste trede van de stenen trap stond.

Boven gekomen veegde Bill zijn voorhoofd af en fluisterde:

— Ik weet niet hoe het komt, maar ik heb het nog nooit zo benauwd gehad. Waar zijn we hier ergens?

— Gelijkvloers. Deze deur zal je moeten forceren. Die geeft toegang tot de grote vestibule en ik weet zeker, dat ze 's nachts wordt afgesloten. Je kunt

nu je licht nog gebruiken, maar straks zul je het moeten uitdoen, want ik ben bang, dat ze het van buiten zullen zien. Boven de voordeur is een ruit met dikke tralies.

Bill mopperde wat in zich zelf, maar hij wist heel goed, dat men nu eenmaal geen fortuin in handen krijgt, zonder er hard voor te werken. Hij zette dus zijn tas voorzichtig neer, maakte ze open, bekeek even de deur, koos een paar werktuigen uit en begon toen ijverig te werken.

Na verloop van tien minuten duwde Bill de deur heel voorzichtig open, na zijn lamp te hebben uitgedaan en pakte Cedric bij de arm.

De vestibule was heel zwakjes verlicht door het schijnsel, dat van de straat door het smalle raampje boven de zware voordeur naar binnen drong.

— Waar staat de kas? vroeg Bill fluisterend en bijna onhoorbaar.

— In het kantoor van de kassier, aan de overkant.

— Breng me er heen. Daar kunnen we onze lamp wel weer aansteken. Dat is niet door dat ruitje heen te zien.

Hij wilde al doorlopen, toen Cedric hem tegen hield.

— Wat is er? vroeg Rode Bill, ongeduldig.

— Ik heb de combinatie van het slot, Bill, maar je hebt een kleinigheid vergeten, geloof ik. De sleutel!

Het bleef geruime tijd stil in de vestibule en alleen de snuivende ademhaling van Bill was te horen, die tenslotte, bijna stikkend van woede, siste:

— Stommeling! De sleutel, natuurlijk! Wat hebben we aan honderd, aan duizend combinaties, als we de sleutel niet hebben? Er zijn er twee, zei je toch? De kassier heeft er een van. De jonge Ferguson heeft de andere. Die moeten we hebben, al zou ik hem koud moeten maken.

— Zover hoeft het niet te komen, Bill! klonk plotseling vlak bij hem een rustige stem en hetzelfde ogenblik flitsten drie zaklampen aan.

Bill slaakte een gesmoorde vloek en greep onwillekeurig naar zijn zak, maar hij wist dat hij geknipt was, dat hij,

om het in zijn eigen taaltje te zeggen, er gloeiend bij was.

Tegenover hem stonden een brigadier en twee stevige agenten en alle drie hadden hun revolvers op hem gericht.

Half stikkend van woede schreeuwde hij tegen de bleke Cedric:

— Dat heb jij me gelapt, schurk! Maar dat zal ik je...

— Geen beweging, Bill, of ik maak me kwaad. Die jongen heeft er niets mee te maken. Denk je soms dat we kinderen zijn? We zitten hier al de hele dag op je te wachten, want de heer Ferguson heeft ons gewaarschuwd en wij wisten wel, dat Rode Bill niet zo gauw een plannetje opgeeft. Hier met je handen!

Bill was een fatalist in zijn soort en hij stak gedwee zijn dikke polsen uit en met een scherp klinkend geluid sloten de boeien er zich omheen.

— En nu ga je rustig mee, beval de brigadier.

Geflankeerd door twee agenten, stapte Bill uiterlijk rustig, maar in zijn hart razend van woede, naar het privé-kantoor van de heren Ferguson, op de eerste verdieping, en daar vond hij de twee firmanten, een beetje bleek om hun neus. De een begon dadelijk zenuwachtig:

— Dat is hem dus! Wat 'n gemeen gezicht. Bood hij nog tegenstand, brigadier?

— Hij was zo mak als een lammetje, mijnheer, verzekerde de brigadier met een lachje. We zullen hem maar gauw meenemen.

Maar nu brulde Bill woedend:

— Maar ik niet alleen! Cedric Harra-den zal er ook van lusten!

De jonge firmant trok zijn wenkbrauwen hoog op, staarde de brigadier verbaasd aan en vroeg:

— Wat bazelt die vent? Waarom noemt hij de naam van een van onze bedienden? Was die er ook bij? Waar is hij dan nu?

De brigadier haalde zijn schouders op en antwoordde rustig:

— Rode Bill zwamt maar wat, mijnheer. Hij was helemaal alleen.

Bill werd krijt wit. Hij keek om zich

heen. Van Harraden was niets meer te bekennen. Razend van woede gilte hij:

— En ik zeg jullie, dat hij er bij was. Hij kan onmogelijk ontsnapt zijn. En zo dat wél is, dan heb ik nog een ander potje voor hem op 't vuur staan. Die mooie mijnheer heeft u allang bestolen. Maak zijn kas maar eens op en kijk maar eens wat er aan mankeert, vijfhonderd pond op de kop af.

Het gezicht van de beide heren Ferguson vertrok krampachtig.

De jongste firmant zei:

— Dat kan ik niet geloven, of ik moet het gezien hebben. Hij maakte altijd een fatsoenlijke indruk. Ik heb zo'n idee, dat jij staat te liegen, kerel, in de hoop dat je straf daardoor minder zal worden.

— Tel zijn kas maar na, brulde Rode Bill maar aan een stuk door. Je mag me direkt ophangen als er geen vijfhonderd pond aan ontbreken. Ik zeg je dat hij een dief is en dat hij mij geholpen heeft en als die klabakken zeggen van niet, dan liegen ze ook. Ze moeten hem gezien hebben in de vestibule.

— Niets gezien, zei een van de agenten lakoniek.

— Niets gezien, harhaalde zijn collega als een echo.

— Prachtig. Allemaal niets gezien. Heel goed. Laat u hem dan morgen maar eens bij u komen en maak mijn kas op. Dan kunnen we lachen, schreeuwde Bill. En breng me nu maar weg, ik heb er allang genoeg van. En als jullie Harraden te pakken hebben voor dat zaakje, dan zal hij ook wel bekennen, dat hij er vannacht bij was.

De twee agenten brachten de vloekende Bill weg en de brigadier bleef met de beide heren Ferguson alleen. De oudste firmant trommelde zenuwachtig met zijn knokige vingers op het blad van zijn schrijftafel en zei na enige ogenblikken:

— Je hebt dus goed gezien, brigadier, wat die schurk betreft. Een geluk, dat je een half uur geleden toevallig door het kijkgat naar binnen keek. Maar wat die kerel zei over Harraden heeft mij toch ongerust gemaakt. Ik moet mij toch even overtuigen. Ik heb het eigen-

lijk ook niet goedgekeurd, dat jullie die jongen zo snel weer vrij hebben gelaten, al was er dan geen bewijs voor zijn medeplichtigheid met die kerel, die ellendige Morrison, of hoe hij ook mag heten. Wees zo goed en help mij even.

De brigadier salueerde zwijgend. Het drietal liep naar het grote kantoor, waar in een kleine brandkast, ook de kas van Harraden werd bewaard. De jonge heer Ferguson deed de kast open, haalde er een ijzeren trommel uit, die slecht met een lip gesloten was. De brigadier zei rustig:

— Als u de boeken even inkijkt, zal ik het geld tellen, mijnheer.

En zo sloeg mijnheer Ferguson Jr. de boeken na en de brigadier telde.

Toen werd er een totaal genoemd en de brigadier zei weer met zijn rustige stem:

— Klopt tot op de cent, ik heb direkt wel geweten, dat Rode Bill maar wat zwamde.

Om volkomen zeker te zijn telden ook de beide bankiers na elkaar het geld in de trommel.

Er mankeerde inderdaad geen cent, boeken en saldo in kas klopten precies.

Alles werd weer weggesloten en opgeborgen. De brigadier kreeg een sigaar en een pluimpje, salueerde opnieuw en verliet op zijn beurt het bankgebouw.

Op straat vond hij een van de agenten, die hij op de schouder klopte met een wel heel eigenaardige opmerking voor een politiemans:

— Dat is voor deze nacht, helaas, mislukt, Charles, door de onverwachte komst van Rode Bill en omdat wij voor alles moesten zorgen voor die domoor van een Harraden, die natuurlijk door die boef gedwongen werd om hem de weg te wijzen. Maar de heren zijn nog niet van mij af. De verkleedpartij heeft dan toch in ieder geval tot resultaat gehad, dat ik ongemerkt vijfhonderd pond in de geldtrommel van die jongen kon stoppen, geen wonder dat zijn kas precies klopte.

De volgende dag hadden de heren Ferguson alle reden om zich te verbazen en meer dan dat. Ten eerste was mijnheer Morrison op een uiterst bru-

tale manier uit zijn cel ontsnapt, lazen zij in hun ochtendblad.

Ten tweede lazen zij geen woord over wat er die nacht in hun bank was gebeurd.

Ten derde werd er niets gezegd over een arrestatie van Rode Bill, die inderdaad pas een volle maand later werd gearresteerd, wegens poging tot doodslag op een agent.

Ten vierde ontvingen zij een briefje van Cedric Harraden, die daarin schreef

dat hij in Australië een beter betaalde betrekking had gekregen en zijn ontslag nam.

Maar het ergste kwam pas twee maanden later.

Want toen werd op een donkere nacht de fameuze brandkast zo goed als leeggehaald en bij de keurig geopende deur lag een kaartje:

« Men moet de dag niet prijzen voor het avond is. Complimenten van Morrison — Raffles ».

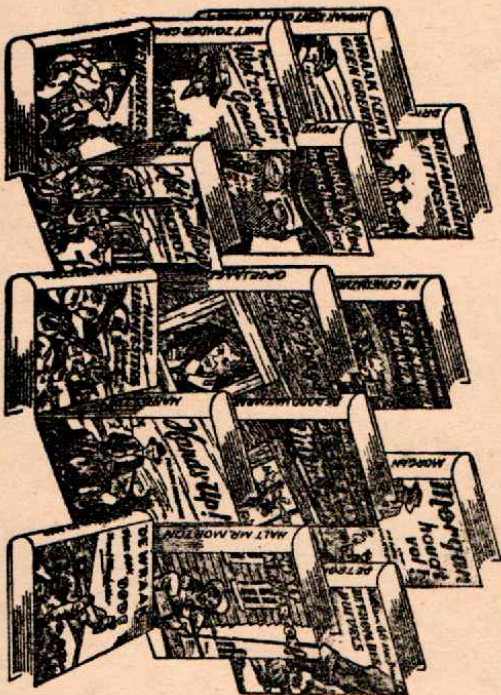
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De wraak van de vijf

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar met f 5.- of meer per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Madden
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Warbater
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Hals, Mr. Morton } William
11. Wraak kent geen grenzen door Gladwell Richardson
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madden
13. De geheimzinnige Zwerfster door William Calhoun
14. Mergan houdt vol door Frank Warner
15. De Trem des Dulvets door William Calhoun

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIBSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Mijn bedrag van f 44.25 / de 15 boeken van f _____
in heden overgemaakt / wordt hier 40 cent voor
reboonkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorkruisen met niet wordt vermeld.

NAAM: _____ L. L.
ADRES: _____